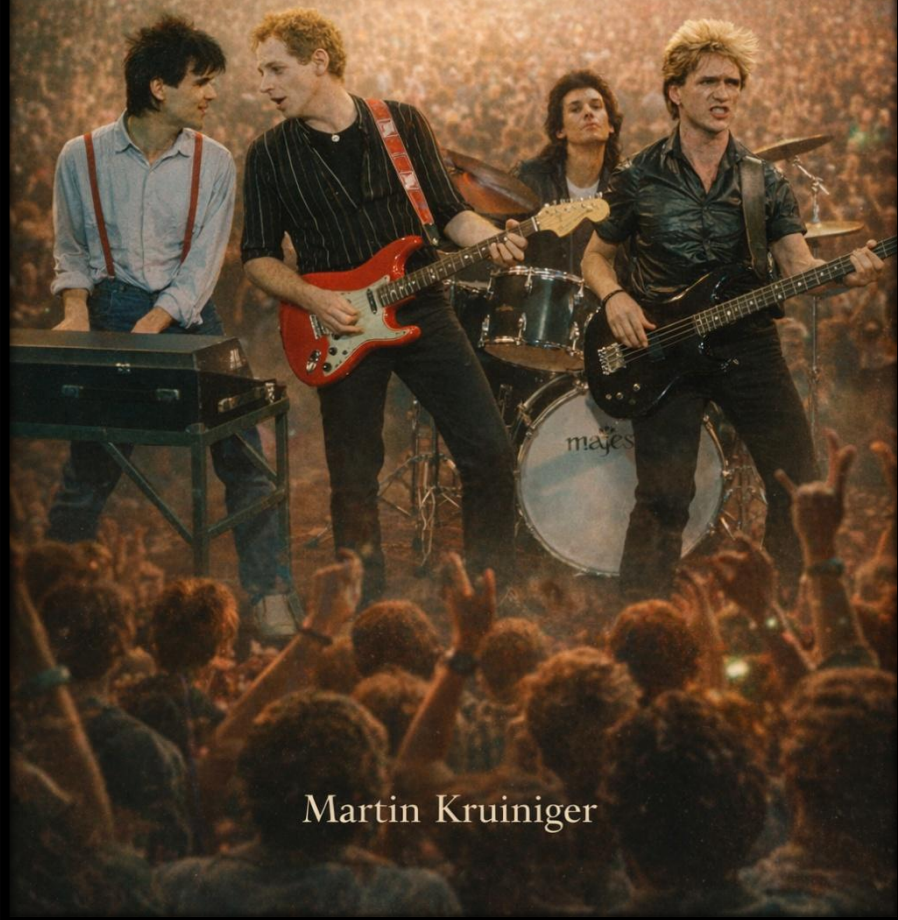

Verliefd op **DOE MAAR**

Martin Kruiniger

Inhoud

Voorwoord.....	3
Proloog.....	6
1. De Eerste Nooit Vergeten Toon.....	8
2. Onze Doe Maar Gekte Begint	12
3. Posters en Plannen	15
4. Radio Dagen.....	19
5. Samen In Het Geheim	22
6. de Muur Wordt Groen en Roze	26
7. Onze Eerste Verzamelschatten.....	30
8. de Band Wordt Echt.....	34
9. Dromen Over Het Podium	38
10. Aftellen Begin	42
11. Nieuwe Beelden, Nieuwe Tranen	46
12. Kamers Worden Heiligdommen	50
13. Als Fan Zijn Even Pijn Doet	53
14. de Dag Dat Ze Bewogen.....	57
15. Het Concert Krijgt Een Datum	61
16. de Fanclubdag Bestaat Echt.....	65
17. Alles Wordt Plots Mogelijk	69
18. Niets Wordt Ooit Nog Gewoon.....	73
Epiloog	77

Voorwoord

Doe Maar.

Wie kent ze niet.

Een cultureel erfgoed in groen en roze. De bekendste Nederlandse band die in dit landje dezelfde status had als The Beatles. Een band die in Nederland dezelfde gekte veroorzaakte als The Beatles ooit deden over de hele wereld. Hun muziek bracht iets teweeg dat groter was dan liedjes alleen. Het was een beweging, een gevoel, iets wat je meteen herkende, maar nooit helemaal kon uitleggen.

In dit boek lees je het dagboek van twee tienermeiden die volledig idolaat waren van deze band vanaf de allereerste keer dat ze Doe Maar op de radio hoorden. Vanaf dat ene moment veranderde alles voor hen. Hun kamers, hun muziek, hun gesprekken, hun vriendschap. Alles werd gekleurd door de energie, warmte en eigenzinnige charme van Doe Maar.

Om hun verhaal echt te kunnen voelen, moet je weten wie hun helden waren.

Doe Maar begon met de eerste LP, toen het geluid nog dicht tegen ska, reggae en Nederlandstalige pop aan lag. Het klonk fris, nieuwsgierig en anders dan de rest. De muzikanten uit deze beginperiode vormden het fundament van wat later zou uitgroeien tot de grootste popgekte die Nederland ooit heeft gezien.

In die allereerste bezettingen zaten onder anderen

Piet Dekker, de eerste bassist, met een warme, diepe bas die het vroegste geluid van de band vormgaf,

en **Carel Copier**, de eerste drummer, die met zijn ritmegevoel de basis legde voor het karakter van hun vroege nummers.

Later groeide de band uit tot de iconische formatie die iedereen kent. De gezichten die verschenen op posters, LP hoezen en in slaapkamers van duizenden fans:

Henny Vrienten, de charismatische frontman met zijn herkenbare

stem, ontwapenende baslijnen en uitstraling die hele zalen deed gillen.

Ernst Jansz, de man van de poëtische melodieën, de zachte dromerige klank en de teksten die rechtstreeks je hart binnenstapten.

Jan Hendriks, de gitarist die alle ritmes en melodieën strak aan elkaar verbond, altijd met een helder en herkenbaar geluid.

René van Collem, de drummer die in de jaren tachtig het geluid van de band naar een hoger niveau tilde met zijn krachtige stijl die je letterlijk kon voelen.

En **Joost Belinfante**, de veelzijdige muzikant die gitaar speelde, toetsen beheerste en geregeld de blazerspartij voor zijn rekening nam. Hij gaf de band een extra laag kleur en muzikaliteit.

Toen **René van Collem** stopte, werd hij vervangen door **Jan Pijnenburg**, een drummer met een energieke en strakke speelstijl die de live optredens een nieuw ritmisch vuur gaf.

Samen vormden zij het kloppende hart van Doe Maar tijdens de glorie tijd van de jaren tachtig. Elke nieuwe plaat bracht een herkenbare verandering mee. Andere kapsels, andere kleding, nieuwe energie op het podium en steeds vollere zalen. Kelly en Chantal volgden al deze veranderingen alsof het berichten waren uit hun eigen leven. Elk album voelde voor hen als een nieuw hoofdstuk in hun groei en hun jeugd.

Maar verandering brengt soms ook pijn met zich mee. Toen **René van Collem** de band verliet, kwam dat voor de twee meiden aan als een klap. Het voelde alsof een vertrouwd stuk van de band was weggefallen. Alsof een herkenbare hartslag plotseling stil bleef. Zij waren intens verdrietig, zoals alleen tieners dat kunnen zijn wanneer hun helden veranderen. In hun dagboek beschrijven zij dat moment eerlijk, rauw en zonder terughoudendheid.

In maart negentien drieëntachtig kwam de LP Vier Us uit. Een maand later kwam de aankondiging die als een storm door het land raasde. Doe Maar hield ermee op. De hysterie werd nog groter, de concerten legendarischer en het besef dat het einde naderde sneed diep door de ziel van veel fans. Waar volwassen mensen nuchter zeiden dat muziek

nu eenmaal stopt, voelde het voor Kelly en Chantal alsof een deel van hun jeugd plotseling werd afgesloten.

Dit voorwoord is voor iedereen die ooit iemand of iets heeft bewonderd met de vurige hartstocht die alleen jonge mensen kunnen voelen.

Voor iedereen die ooit idolaat is geweest van muziek die groter voelde dan jezelf.

En vooral voor de twee meisjes die alles opschreven zodat wij met hen kunnen meelachen, meezingen, meeleven en soms ook even kunnen mee huilen.

Hun verhaal begint hier.

En als je ooit van Doe Maar hebt gehouden, herken je elk woord.

Proloog

Ik weet nog precies hoe het voelde die middag waarop alles begon. Het licht in mijn kamer was zacht en een beetje goud, alsof de zon net iets langer bleef hangen om te zien wat er zou gebeuren. De radio stond op mijn bureau naast mijn schoolboeken. Ik had eigenlijk moeten leren, maar mijn gedachten gingen alle kanten op, zoals bijna elke dag.

Toen gebeurde het.

Een ritme dat meteen door mijn borst trok. Een warme baslijn die de hele kamer vulde. Een stem die zo direct binnenkwam dat het voelde alsof iemand het speciaal voor mij zong. Ik keek op van mijn schrift en mijn potlood rolde langzaam naar de rand van het bureau. Ik luisterde zonder te bewegen, zonder te knippen.

Ik wist niet wie het waren.

Ik wist niet hoe ze heetten.

Ik wist alleen dat dit belangrijk was.

Ik liep naar de radio en draaide het volume hoger. Mijn moeder riep iets, maar ik hoorde niets meer. De muziek had mij volledig vast. Het was alsof alles om mij heen even stopte, behalve dat ene geluid dat rechtstreeks mijn hart binnenkwam.

Ik hoefde maar een paar seconden te horen om te voelen dat dit geen gewone band was. Er zat energie in. Warmte. Iets ongrijpbaars dat je meteen begrijpt zonder dat iemand het hoeft uit te leggen. Alsof een deur werd geopend die ik nog nooit eerder had gezien.

Die avond vertelde ik alles aan Chantal. Ik zei dat ze de radio moest aanzetten omdat er iets speelde dat zij ook moest horen. Toen zij het nummer hoorde, werd het stil aan de andere kant van de lijn. Daarna begon ze te lachen, een zachte warme lach die ik meteen herkende. Het was de lach van iemand die hetzelfde voelde als ik.

Vanaf dat moment is er geen dag meer geweest zonder Doe Maar.
Onze stemmen, onze kamers, onze schriftjes, onze vriendschap, alles veranderde.
Het was alsof de muziek met ons meereed, met ons meeliep en met ons meedroomde.

Nu, jaren later, vond ik dit dagboek terug. De bladzijden zijn een beetje verouderd en sommige letters zijn lichter geworden, maar de herinneringen zijn er nog steeds. Precies zoals ze toen waren. Vrolijk, wild, emotioneel en zo echt dat ik het opnieuw voelde toen ik het las.

Het was voor mij weer leuk om dit dagboek terug te vinden en te lezen, ik hoop dat jullie hem ook leuk vinden en ook de muziek van Doe Maar gaan beluisteren.

Kelly Schommel
2026

1. De Eerste Nooit Vergeten Toon

Ik weet dat het misschien raar klinkt dat ik nu zo uitgebreid ga schrijven over een gewone schooldag, maar geloof me, dit was totaal geen gewone dag. Ik ben nog steeds helemaal warm vanbinnen en mijn hart voelt alsof het een beetje sneller klopt dan normaal. Het is zo een dag waarvan ik nu al weet dat ik hem later nog kan terughalen, precies zoals hij was. Daarom moet ik dit allemaal opschrijven, anders vergeet ik de kleine stukjes en dat zou ik echt stom vinden. Soms vergeet ik dingen veel te snel en dan voel ik mij dom, dus ik ga nu alles opschrijven zodat ik nooit meer kan zeggen dat ik het niet meer weet.

Het begon eigenlijk heel normaal. Ik werd te laat wakker zoals altijd. Mam riep dat ik moest opschieten omdat ik anders de bus zou missen. Ik mompelde iets dat nergens op sloeg en trok de verkeerde trui aan. Toen ik in de spiegel keek zag ik dat mijn haar weer alle kanten op stond, maar ik had geen tijd meer om er iets aan te doen. Dus ik deed gewoon mijn jas aan en rende de deur uit. Zo begon mijn dag dus, met een rommeltje en met een meisje dat veel liever was blijven liggen.

School was saai zoals altijd. De lessen duurden eeuwen en ik voelde mij half slapend. Mijn gedachten gingen alle kanten op zoals ze de laatste tijd steeds doen. Ik lette niet op, ik tekende hartjes in mijn schrift en ik kreeg straf van meneer Dijk omdat ik voor de zoveelste keer niet luisterde. Op de terugweg naar huis dacht ik alleen maar aan eten en slapen. Ik was moe en chagrijnig en ik wilde helemaal niets.

Toen kwam ik thuis. Mam was nog aan het werk en de woonkamer was stil. Ik liep naar mijn kamer, gooide mijn tas op de grond en zette de radio aan om niet in slaap te vallen. Ik weet niet waarom ik dat deed, want meestal zet ik hem alleen aan als ik mij verveel. Maar deze keer deed ik het zonder erover na te denken. Alsof mijn handen sneller gingen dan mijn hoofd.

En toen gebeurde het dus. Je kent dat gevoel misschien niet, maar het is alsof een deur opengaat waarvan je niet wist dat die er was. Het begon met een warme baslijn die door de hele kamer rolde. Ik voelde

het tegen mijn benen, in mijn buik, in mijn armen. Het was geen harde muziek, maar het voelde alsof het precies de kern van mijn lijf raakte. Ik bleef staan en mijn hart deed even iets raars, alsof het dacht dat het mij moest waarschuwen.

Daarna kwam de stem. Warm en een beetje schurend, maar op een mooie manier. De woorden verstond ik niet eens meteen, maar het klonk alsof iemand iets tegen mij zei in een taal die ik al kende terwijl ik hem nooit eerder had gehoord. Ik weet dat dit heel dramatisch klinkt, maar ik kan het niet anders uitleggen. Het voelde alsof iemand mij riep. Niet letterlijk, maar vanbinnen. Ik stond daar gewoon met mijn hand aan het bureau en ik bewoog niet.

Ik zette het volume harder, langzaam en bijna zonder adem. Ik luisterde naar de melodie en het ging nog verder open in mijn hoofd. Ik voelde het gewoon helemaal. Ik weet niet hoe lang ik daar stond. Misschien een paar seconden, misschien langer. Ik was echt helemaal weg. En toen het liedje klaar was bleef het stil. Niet gewoon stil, maar een soort stilte die blijft hangen alsof de kamer nog moet bijkomen.

Ik ging op mijn bed zitten en ik voelde tranen in mijn ogen, niet omdat ik verdrietig was maar omdat het zo veel voelde. Ik weet dat het raar klinkt dat je moet huilen van muziek terwijl je niet eens weet wie het zingt of waar het over gaat. Maar zo was het dus wel. Ik kon het niet stoppen.

Ik pakte mijn telefoon en belde Chantal. Ik stuurde niet eerst een berichtje, want ik wist dat zij het meteen moest horen. Ik belde haar en zei dat ze de radio aan moest zetten, nu meteen. Ze zei dat ik raar deed maar ze deed het toch. Ik wachtte stil terwijl zij luisterde en ik hoorde haar adem even stokken. Daarna zei ze niets. Echt niets. En toen begon ze te lachen, een soort verbaasde blij lach die ik meteen herkende. Ik wist precies wat dat betekende. Zij voelde hetzelfde als ik.

We bleven zeker een uur aan de telefoon, misschien langer. We praatten over hoe de muziek klonk, hoe het ritme voelde, hoe de stem een soort tinteling gaf in onze huid. Het klonk alsof de band speciaal

voor ons speelde. Alsof ze iets wisten dat wij niet wisten en het nu eindelijk lieten horen. Chantal zei dat zij kippenvel had tot aan haar tenen en ik geloofde haar meteen.

Toen we hadden opgehangen liep ik door mijn kamer alsof ik in een soort roes zat. Ik keek naar mijn muur en ineens voelde het alsof er iets miste. De muur zag er kaal uit, alsof er ruimte was voor iets nieuws dat ik nog niet eens kende. Ik heb mijn bureau opgeruimd, een beetje rommelig maar toch met een idee. Ik wist dat er hier iets moest komen dat met die band te maken had. Ik wist de naam toen nog niet eens, maar het maakte niet uit. Het voelde alsof mijn kamer niet meer compleet was zonder iets van hen.

Ik ging meteen opzoeken wie het waren. Doe Maar. Die naam alleen al voelde alsof iemand een grap maakte. Waarom zou je een band zo noemen. Maar toen ik er langer over nadacht vond ik het juist leuk. Alsof ze wilden zeggen dat je niet te moeilijk moet doen. Niet nadenken maar gewoon luisteren. Misschien sloeg het nergens op, maar dat dacht ik op dat moment.

Die avond kon ik niet slapen. Ik lag maar te draaien en telkens hoorde ik die bas weer in mijn hoofd. Ik zag mijzelf weer staan bij de radio. Ik hoorde de stem weer. En elke keer werd ik warm en moest ik glimlachen. Het was echt alsof er iets nieuws in mijn hoofd zat dat ik niet meer kon uitzetten. Ik bleef maar denken aan de muziek. Aan hoe het klonk. Aan hoe het voelde. Alsof iemand mijn hele hoofd even had schoongemaakt en vervolgens had gevuld met iets dat precies klopte.

Ik wist toen al dat dit niet zomaar iets zou zijn. Dit was geen liedje dat je hoort en weer vergeet. Dit was iets dat bleef hangen en mij volgde. Iets dat groter zou worden dan ik nu nog kon begrijpen. Ik voelde dat gewoon. Het was alsof mijn hart al wist wat er ging komen, maar ik nog niet.

Ik weet dat ik nu klink alsof ik helemaal gek ben, maar ik meen het echt. Dit was het begin van iets dat de komende weken, maanden en misschien jaren mijn hele leven zou gaan kleuren. Iets dat mij en

Chantal nog dichter bij elkaar zou brengen dan wij al waren. Iets dat ons zou laten schreeuwen van blijdschap, huilen van verdriet, dansen van energie en dromen van dingen waarvan wij nooit hadden gedacht dat wij ze zouden voelen.

En dit is nog maar de eerste dag.
Het begin van alles.

2. Onze Doe Maar Gekte Begint

Toen ik vanochtend wakker werd voelde het alsof er een soort warme gloed in mijn lichaam zat. Ik had bijna het gevoel dat ik de muziek nog hoorde terwijl mijn radio helemaal uit stond. Het was net alsof mijn hoofd geen pauze wilde nemen. Ik heb nog nooit gehad dat een liedje zo lang bleef hangen, zelfs niet toen ik tijdens de vakantie wekenlang hetzelfde nummer luisterde omdat ik dacht dat het over iemand ging waar ik toen een beetje verliefd op was. Dit voelde anders. Veel dieper en veel meer alsof het in mijn buik zat in plaats van in mijn oren.

Ik zat aan de ontbijttafel en mam vroeg twee keer of ik wel oké was, omdat ik maar voor mij uit zat te staren met een half geroosterde boterham in mijn hand. Ik zei dat ik gewoon moe was en dat ik zin had om terug naar bed te gaan, maar dat was niet waar. Ik wilde alleen maar weer luisteren. Ik wilde weten hoe het nummer precies klonk. Elke seconde. Elk geluidje. Elke ademhaling van de zanger. Ik wilde het opnieuw en opnieuw horen totdat mijn hoofd precies begreep waarom het zo voelde.

Op school kon ik helemaal niet opletten. Tijdens geschiedenis vroeg de docent iets over een oorlog waar ik op dat moment totaal niets over kon leren omdat ik alleen maar aan dat nummer dacht. Ik zat met mijn pen in mijn hand en schreef de naam Doe Maar heel zacht in de kantlijn van mijn schrift. Ik had het bijna niet door. Ik schreef het automatisch alsof mijn hand wist wat ik moest doen terwijl mijn hersenen nog ergens anders waren. Toen ik het zag kreeg ik een raar soort rilling over mijn nek, maar wel op een fijne manier.

Tijdens de pauze zocht ik meteen Chantal op. Ze zat op een bankje en toen ze mij zag begon ze al te glimlachen voordat ik ook maar iets had gezegd. Zij wist het ook. Zij had ook niet geslapen. Zij had ook de hele tijd dat gevoel in haar borst gehad. Ze zei dat het voor haar leek alsof haar hele lichaam in een soort nieuw licht stond. Ik moest lachen omdat het precies was wat ik voelde. We hebben zo vaak hetzelfde dat het soms eng is, maar dit keer voelde het helemaal niet eng. Het voelde juist alsof wij dit samen moesten meemaken.

We hebben bijna de hele pauze staan praten zonder adem te halen. Over het nummer, over de stem, over de klank. Over hoe het klonk alsof de muziek in ons hoofd was geschreven. Ik weet dat dat overdreven klinkt, maar wanneer je zestien bent voelt alles veel groter dan het misschien echt is. En toch denk ik dat wij gelijk hadden. Ik denk dat er soms dingen gebeuren die je niet kunt verklaren en dat je die gewoon moet accepteren zoals ze zijn.

Chantal had gisteravond nog op haar fiets gezeten en ze zei dat ze toen de hele tijd dacht dat ze muziek hoorde terwijl ze door de stille donkere straten reed. Ze zei dat ze bijna haar stuur losliet omdat ze helemaal wegzakte in haar eigen hoofd. Ik lachte en zei dat ze moest oppassen dat ze niet onder een auto zou belanden, maar ik snapte precies wat ze bedoelde. Soms hoor je iets in jezelf wat niemand anders hoort. Ik voelde dat ook toen ik naar huis liep. Ik hoorde een ritme dat er niet echt was. Het liep met mij mee. Het maakte mij licht in mijn stappen.

Toen ik weer thuis was ging ik meteen naar mijn kamer. Ik zette mijn radio aan en wachtte in de hoop dat het nummer weer zou komen. Ik voelde mij bijna dom omdat ik zat te wachten op iets dat ik niet eens kon plannen, maar ik bleef zitten op de rand van mijn bed met mijn knieën tegen elkaar en mijn handen om mijn enkels. Ik wilde het gewoon weer horen. Ik wilde dat gevoel opnieuw.

Het kwam niet meteen. Ik wachtte langer. Heel lang. Ik had bijna opgegeven toen het ineens weer uit de radio kwam. Het begon met diezelfde bas, diep en warm, en daarna die stem die mij meteen doorboorde. Het was alsof ik weer helemaal terugging naar gisteren. Mijn hele lichaam tintelde en ik moest gewoon gaan staan. Ik stond midden in mijn kamer en ik voelde de muziek in alles. Mijn hart ging sneller. Mijn ogen voelden warm. Ik kreeg kippenvel op mijn armen. Ik stond niet eens meer stil maar bewoog langzaam op het ritme zonder dat ik dat bewust deed.

Toen het nummer klaar was wist ik dat het nu officieel was. Dat het niet zomaar een liedje was. Dat het niet zomaar een moment was. Dit

werd iets dat bleef. Iets dat ik niet zomaar kon negeren. Iets dat groter was dan ik zelf.

Die avond ging ik op mijn laptop zoeken. Niet even snel maar echt zoeken. Ik wilde weten wie ze waren. Hoeveel nummers ze hadden. Waar ze vandaan kwamen. Hoe ze eruit zagen. Ik klikte op oude foto's en ik voelde meteen dat dit precies de band was waar ik al mijn energie in wilde stoppen. Iets in hun gezichten voelde vertrouwd terwijl ik ze nog nooit eerder had gezien. Alsof zij iets wisten dat ik nog moest ontdekken.

Ik stuurde Chantal meteen alles wat ik vond. Zij stuurde terug dat ze bijna begon te gillen op haar kamer omdat zij precies hetzelfde voelde. Wij besloten dat wij samen zouden sparen voor alles wat met deze band te maken had. Muziek, posters, alles. Het maakte niet uit wat. We wilden het allemaal.

Ik ging die avond veel te laat slapen omdat ik bleef luisteren. Steeds opnieuw. En elke keer voelde het anders, maar toch hetzelfde. Alsof de muziek mij iets wilde vertellen zonder woorden te gebruiken. Ik probeerde te bedenken waarom het zo binnenkwam, maar ik denk dat sommige dingen geen uitleg hebben. Die moet je gewoon accepteren zoals ze zijn.

Ik heb het gevoel dat dit nog maar het begin is. Iets in mij zegt dat dit niet zomaar een nieuwe hobby wordt. Dit wordt iets dat mijn leven gaat veranderen. En dat van Chantal ook. Ik voel het gewoon.

3. Posters en Plannen

Ik wist al bij het wakker worden dat er iets anders was. Het was niet een gewone dag waarop je opstaat en je denkt aan school of aan wat je aan moet trekken. Het was alsof ik wakker werd met een soort trilling in mijn buik, een zachte spanning die voelde alsof mijn lichaam ergens naar toe wilde terwijl mijn hoofd nog moest bijkomen. Ik heb nog een tijdje onder mijn dekens gelegen met mijn ogen half dicht omdat ik bang was dat het gevoel zou verdwijnen als ik te snel op zou staan.

Toen ik uiteindelijk opstond en mijn kamer in het licht zag, voelde ik die rare tinteling weer. De muur waar ik gisteren naar had gekeken voelde ineens ongelooflijk leeg, alsof hij mij aankeek en vroeg waarom er nog steeds niets hing. Het was alsof die muur precies wist dat er iets miste en dat dat iets met Doe Maar te maken had. Ik liep naar mijn radio en zette hem aan. Niet eens zacht zoals ik normaal doe, maar meteen op een volume waarvan ik zeker wist dat mam zou roepen als ze thuis was geweest.

De eerste paar nummers die voorbij kwamen deden niets met mij. Ik stond gewoon te wachten. Ik liep in mijn kamer rond en ik voelde mij onrustig, alsof ik iets moest doen maar niet wist wat. Toen ineens kwam het geluid dat ik al herkende. Eerst die warme bas en daarna de stem die mij liet stoppen met ademen. Ik ging op de grond zitten voor het bed en ik liet mijn hoofd tegen de rand zakken terwijl ik luisterde. Het was alsof ik volledig werd overspoeld door iets dat veel groter was dan muziek alleen.

Elke keer dat het refrein kwam voelde ik mijn hart sneller kloppen. Ik begon te bewegen zonder dat ik dat wilde. Het was alsof ik ergens in mijn lichaam een deur had geopend waarvan ik niet eens wist dat die er zat. En hoe vaker ik luisterde, hoe verder die deur open ging. Ik voelde de muziek in mijn voeten, in mijn schouders, in mijn nek. En ik kon het niet stoppen. Ik wilde het ook niet stoppen.

Toen ik naar school moest voelde het alsof ik werd weggerukt uit een droom. Ik zat op mijn fiets met mijn oortjes in en ik probeerde naar iets anders te luisteren omdat het nummer niet op mijn telefoon stond, maar alles klonk ineens leeg en plat. Niets had die warmte. Niets had die kracht. Ik probeerde mijn hoofd bezig te houden door aan school te denken maar het lukte mij geen seconde. Ik zat met mijn gedachten nog steeds bij mijn radio.

Op school voelde de lucht zwaar zoals hij soms voelt wanneer iedereen moe is en er geen energie in het gebouw hangt. Mijn klasgenoten praatten over huiswerk en sport en dingen die mij allemaal niets deden. Ik kon alleen maar denken aan het nummer dat in mijn hoofd bleef spelen terwijl mijn benen onder mijn tafel zenuwachtig bewogen. De docent vroeg drie keer of ik op wilde letten en ik knikte elke keer vriendelijk terwijl ik totaal niet wist wat hij uitlegde.

Tijdens de pauze stond ik meteen op en liep ik naar het plein in de hoop dat ik Chantal snel zou vinden. Zij stond al te wachten op de plek waar wij altijd staan. Toen ik haar gezicht zag wist ik meteen dat zij hetzelfde had gevoeld. Ze had die blik in haar ogen, een soort glinstering die ik alleen bij haar zie wanneer zij echt niet meer kan doen alsof ze normaal is. Ze zei dat zij het nummer die ochtend ook had gehoord en dat zij de hele tijd kippenvel had gehad. Ik moest lachen omdat het zo dom en tegelijk zo geweldig klonk.

We zijn in de hoek van het plein gaan zitten omdat wij allebei het gevoel hadden dat we iets groots moesten bespreken. Chantal zei dat ze de hele nacht had liggen denken aan de band en dat ze niet kon stoppen met nadenken over hoe het voelde. Zij zei dat het was alsof iemand haar van binnen aandeed dat ze nu echt verder moest luisteren, dat ze de band moest leren kennen alsof ze een nieuwe vriendengroep was die nog wachtte op haar komst. Ik vond dat zo lief en ook zo gek dat ik bijna moest huilen van herkenning.

We besloten dat wij na school meteen zouden gaan zoeken naar oude magazines of artikelen of misschien zelfs platen van Doe Maar. Het maakte niet uit waar wij moesten zoeken. Wij wilden alles weten. Wij wilden elke naam onthouden, elke foto zien, elke tekst lezen. Wij spraken af om samen naar de stad te gaan en te kijken of er misschien een tweedehandswinkel was waar wij iets konden vinden. Alleen dat vooruitzicht maakte de rest van de schooldag draaglijk.

Toen wij eindelijk naar de stad gingen voelde het alsof wij op een soort missie waren. Wij liepen door de straten alsof wij wisten dat wij iets belangrijks gingen vinden. Bij de eerste winkel vonden wij niets. Alleen oude cd's en boeken over vreemde dingen waar wij niets mee konden. Maar in de tweede winkel zag ik ineens een stapeltje tijdschriften liggen dat een beetje scheef stond. Ik liep er naartoe en mijn hart sprong bijna mijn keel uit toen ik de naam van de band zag.

Het was een oud tijdschrift met een foto van jonge versies van de bandleden erop. Ik wist niet wie ze waren, maar ik voelde meteen dat dit precies was wat ik moest hebben. Ik liet het aan Chantal zien en zij pakte het bijna uit mijn handen van enthousiasme. We hebben bijna tien minuten staan bladeren en steeds begonnen we te lachen omdat het allemaal zo echt voelde. Alsof wij een soort schat hadden gevonden.

Ik kocht het tijdschrift meteen. Chantal kocht ook een paar dingen en samen liepen wij de winkel uit alsof wij iets bijzonder waardevols hadden gestolen. Wij liepen naar een bankje in de zon en lazen elke pagina met grote ogen. We leerden de namen van de bandleden uit ons hoofd en ik voelde mij alsof ik langzaam werd binnengehaald in een wereld die al die tijd gewoon had gewacht op mij.

Toen ik thuis kwam ging ik meteen naar mijn kamer en ik legde het tijdschrift op mijn bed. Ik keek naar de gezichten van de bandleden en ik voelde diezelfde tinteling die ik de afgelopen dagen steeds voel. Het was bijna alsof ik een foto ontdekte van iemand die ik al

kende, maar die ik nu pas echt goed kon zien. Ik luisterde opnieuw naar de radio en ik voelde de muziek tot in mijn botten.

En toen wist ik het echt. Dit was geen fase. Dit was geen tijdelijke crush op een liedje. Dit was iets dat bleef. Iets dat dieper ging dan alle andere dingen in mijn leven. Ik voelde dat zelfs tot in mijn vingertoppen terwijl ik de bladzijde omdraaide.

Er is iets begonnen dat ik nog niet helemaal snap.
Maar ik weet dat het groot wordt.
Veel groter dan ik nu kan bedenken.

4. Radio Dagen

Ik kwam thuis met het tijdschrift nog steeds in mijn handen gevouwen alsof het van glas was. Het voelde alsof ik iets heel waardevols vasthield, iets dat niet zomaar een blad van papier was. Iets dat echt was. Ik liep mijn kamer binnen en zette het voorzichtig op mijn bureau alsof het kon breken als ik het te snel neerlegde. Ik bleef er even naar kijken en voelde weer die tinteling door mijn armen gaan. Het was alsof ik eindelijk een stukje had gevonden dat al die tijd ontbrak zonder dat ik wist dat het ontbrak.

Ik ging op mijn bed zitten en opende het tijdschrift opnieuw en ik bekeek elke foto alsof het de eerste keer was. De bladzijden roken een beetje oud en stoffig, maar dat maakte het juist beter. Het voelde alsof ik terugging naar een tijd waarin alles nieuw en spannend was, een tijd waarin de band nog jong was en de wereld aan hun voeten lag. Ik draaide de bladzijdes heel langzaam omdat ik niet wilde dat het lezen te snel voorbij zou zijn. Ik wilde alles opslaan in mijn hoofd zodat ik het later opnieuw kon voelen zonder iets te vergeten.

Terwijl ik daar zat voelde mijn kamer ineens te leeg. Het was alsof de muren mij vragend aankeken en wilden dat ik iets deed. Ik wist dat ik niet langer kon wachten. Ik moest mijn kamer veranderen. Ik moest ruimte maken voor wat er nu in mijn leven kwam. Dus ik stond op en begon alles te verschuiven. Mijn bureau ging naar de andere kant van de kamer en mijn stoel zette ik tegen de muur. Ik haalde oude posters weg die ik al bijna niet meer leuk vond en die er eigenlijk alleen maar hingen omdat ik geen zin had gehad om ze weg te halen.

Toen de muren leeg waren zag het er eerst heel kaal uit, maar daarna voelde het juist goed. Alsof er eindelijk ademruimte was. Alsof de kamer zei dat het klaar was voor iets nieuws. Ik voelde mij licht in mijn borst. Een soort opgewonden spanning die ik niet kon uitleggen. Ik pakte mijn spullen uit mijn tas en legde het tijdschrift in het midden van mijn bureau, zodat het de eerste plek kreeg die ik vrij had gemaakt.

Chantal stuurde ondertussen berichten dat ze thuis ook bezig was. Ze zei dat ze haar kast had leeggehaald omdat ze plek wilde maken voor muziek en dat ze haar oude sieradenkist had omgedraaid om te kijken of ze er iets van kon maken. Wij stuurden elkaar foto's van hoe onze kamers eruitzagen terwijl we alles aan het veranderen waren. Zij zei dat het voelde alsof we een soort nieuwe start maakten en ik moest lachen omdat ik precies hetzelfde voelde.

Ik ging verder met opruimen en ondertussen draaide de radio op de achtergrond. Soms hoorde ik een nummer dat mij niets deed, maar soms klonk er weer iets dat dezelfde warmte in mijn lichaam bracht. Ik had het gevoel dat mijn hele kamer mee luisterde en dat het mij hielp om beter te voelen waar ik mee bezig was. Ik raakte steeds enthousiaster terwijl ik bezig was. Ik had niet eens door dat ik helemaal vergat te eten. Ik voelde mijn benen bijna trillen van het bewegen en van de spanning maar ik stopte niet.

Toen de kamer eindelijk leeg was en mijn spullen netjes waren, pakte ik een paar witte vellen papier uit mijn lade. Ik tekende de naam van de band met dikke letters en kleurde alles in met groen en roze omdat het nu al de kleuren waren die ik met hen verbond. Ik probeerde het heel netjes te doen maar mijn handen trilden een beetje van het enthousiasme. Toen ik klaar was hing ik de tekening aan de muur en stapte ik achteruit om te kijken of het goed hing. Het voelde alsof mijn hele kamer ineens een stuk lichter was geworden.

Chantal belde mij vlak daarna. Ze zei dat ze ook iets had gemaakt, een collage van plaatjes die ze in een oude krant had gevonden. Ze had ze uitgeknipt en op een stuk karton geplakt en het zag er volgens haar fantastisch uit. Ze had er zelfs glitter bij gedaan omdat ze vond dat de band dat verdiende. Toen ze het mij liet zien op haar camera ging er iets warm door mij heen. Dit was niet zomaar iets. Dit was iets dat wij samen hadden gemaakt. Iets dat ons verbond op een manier die ik nog niet eerder had gevoeld.

Terwijl ik naar mijn muur keek voelde ik een soort trots die ik niet kende. Iets dat niet ging over school of sport of iets anders dat mensen

zeggen dat belangrijk is. Dit was iets dat alleen ik voelde. Iets dat alleen echt was voor mij. Ik had het gevoel dat ik mijn kamer voor het eerst in mijn leven echt van mij had gemaakt. Niet omdat iemand zei dat ik dat moest doen, maar omdat ik dat zelf wilde.

Toen het donker werd merkte ik pas dat de tijd voorbij was gevlogen. De lamp in mijn kamer gaf een warme gloed die precies paste bij hoe ik mij voelde. Ik ging op mijn bed zitten en keek naar de muur met de tekening en het tijdschrift dat open lag op mijn bureau. Ik voelde een rust in mijn borst die ik niet vaak voel. Een soort tevreden gevoel dat niet komt omdat iets klaar is, maar omdat iets goed voelt. Eindelijk goed.

Ik dacht aan de bandleden en aan hoe zij eruitzagen op de foto's. Ik probeerde mij voor te stellen hoe het moest voelen om op een podium te staan met duizend lichten in je gezicht en mensen die gillen en zingen. Ik probeerde te bedenken hoe het moest zijn om muziek te maken die een meisje zoals ik zo diep kon raken dat ze haar hele kamer zou veranderen alleen maar omdat ze het nummer twee keer had gehoord. Het maakte mij klein op een goede manier. Alsof ik onderdeel was van iets dat veel groter was dan ik.

Ik legde het tijdschrift dicht naast mijn hoofdkussen zodat ik het meteen zag als ik wakker zou worden. Ik wilde dat het het eerste was dat ik zag als de zon weer opkwam. Toen ik mijn licht uitdeed voelde ik voor het eerst in lange tijd dat ik niet meer onrustig was. Mijn hoofd leek eindelijk op een plek die veilig voelde. Ik wist dat dit pas het begin was. De deur stond open en ik was klaar om verder te gaan. Ik voelde mij alsof ik iets had gevonden dat ik allang kwijt was zonder het ooit te hebben gehad.

Ik sloot mijn ogen en de baslijn van het nummer danste zacht in mijn hoofd.

Het voelde alsof de nacht mij welkom heette.

Alsof alles precies klopte.

5. Samen In Het Geheim

Toen ik wakker werd voelde ik het meteen. Niet alleen in mijn hoofd maar in mijn hele lichaam. Alsof er een soort lichte schok door mijn borst ging zodra ik mijn ogen opende. Ik keek naar de muur die ik gisteren opnieuw had ingericht en voelde weer diezelfde warme tinteling die lijkt op verliefdheid, maar dan veel groter en veel dieper. Het voelde alsof mijn kamer eindelijk de juiste vorm had aangenomen. Alsof alles hier hoorde te zijn en dat ik eindelijk op de plek kwam waar ik al die tijd naar op weg was geweest.

De lucht in mijn kamer rook nog een beetje naar stof van het opruimen en naar het papier van de bladzijdes die ik had omgeslagen. Ik ging rechtop zitten en keek naar het tijdschrift dat naast mijn kussen lag. Ik pakte het op en bladerde er weer doorheen terwijl het ochtendlicht zacht over de foto's viel. De gezichten van de bandleden leken in dat licht bijna te bewegen. Niet letterlijk, maar alsof ze een soort energie uitstraalden die ik gisteren nooit had gevoeld. Ik bestudeerde hun blikken, hun houding, de manier waarop hun ogen leken te kijken naar iets dat ik niet kon zien. Het voelde alsof ik hen wilde begrijpen zonder dat ik precies wist waarom.

Ik bleef kijken en bewoog met mijn vingers heel zacht over de randen van de foto alsof ik bang was dat het zou kreuken. Ik probeerde te bedenken hoe zij zich voelen moesten hebben toen deze foto genomen werd. Of ze blij waren. Of ze gespannen waren. Of ze wisten dat hun muziek meisjes zoals ik en Chantal ooit zo zou raken dat wij ons hele leven erdoor zouden laten veranderen. Ik wilde weten hoe hun wereld voelde. Hoe hun dagen eruitzagen. Hoe het was om muziek te maken die mensen liet lachen, dansen, huilen en dromen.

Toen ik opstond voelde mijn benen een beetje slap alsof ik bijna te weinig had geslapen. Maar toch voelde het goed. Ik liep naar mijn radio en zette hem aan zodat de muziek door de kamer kon stromen terwijl ik mijn kleding uitzocht. Ik hoopte dat het nummer nog een keer zou komen, het nummer dat alles in beweging had gezet. Ik wachtte zonder

dat ik stil stond. Ik liep heen en weer en maakte mijn haar vast terwijl ik luisterde naar alles wat voorbij kwam.

Toen het nummer eindelijk begon voelde ik mijn adem even stokken. Het was alsof mijn lichaam precies wist wat er ging gebeuren. Ik bleef staan in het midden van mijn kamer en sloot mijn ogen zodat ik alles nog beter kon horen. De baslijn kroop als een soort warme golf door mijn ribben en ik voelde mijn schouders vanzelf meebewegen. De stem kwam daarna en het leek alsof iemand mij zacht vastpakte en mij meetrok in een wereld die veel mooier is dan de mijne.

Ik opende mijn ogen weer en keek naar de muur. De kleuren leken helderder. De kamer leek groter. Ik dacht aan Chantal en aan hoe zij nu misschien hetzelfde aan het doen was. Ik voelde mij verbonden met haar op een manier die ik nog nooit zo had gevoeld. Niet alleen als beste vriendinnen maar als twee mensen die samen iets ontdekken dat niemand anders begrijpt. Ik voelde mij licht en tegelijkertijd vol, alsof ik heel diep adem kon halen zonder dat er iets in de weg zat.

Toen ik naar beneden ging stond mam in de keuken en zij vroeg of ik een goed humeur had, omdat ik liep te glimlachen zonder reden. Ik zei dat ik gewoon zin had in de dag maar dat was niet de waarheid. Ik had zin in de muziek. Ik had zin in alles wat met de band te maken had. Ik had zin om Chantal te zien zodat wij verder konden praten over alles wat wij aan het ontdekken waren.

Toen ik naar school fietste merkte ik dat zelfs de lucht anders voelde. De wind leek zachter. De straten leken breder. Ik zat op mijn zadel alsof ik zweefde en ik hoorde in mijn hoofd steeds kleine stukjes van de melodie die maar niet wegging. Ik voelde mij vrij op een manier die ik al heel lang niet meer heb gevoeld. Alsof ik eindelijk iets had gevonden dat mij echt paste.

Toen ik bij school aankwam stond Chantal alweer bij de ingang te wachten. Ze zwaaide toen ze mij zag en ik voelde een warm gevoel in mijn buik toen ik haar glimlach zag. Ze rende bijna naar mij toe en zei dat ze gisteren laat was gaan slapen omdat ze alles wat ik haar had

gestuurd dertig keer had bekeken. Zij zei dat zij zo blij was dat wij dit samen hadden, omdat ze anders had gedacht dat ze gek werd. Ik moest lachen en zei dat ik precies hetzelfde had gedacht.

We liepen het schoolplein op en alles voelde alsof het ons niet meer kon raken. De gesprekken van anderen, de geluiden van de klas, het geroezemoes in de gang. Alles leek zacht op de achtergrond te verdwijnen. Wij hadden onze eigen wereld in ons hoofd en niemand kon daarbij komen. We praatten over de bandleden en over het tijdschrift en over hoe vreemd het was dat hun gezichten zo warm voelden terwijl wij hen niet eens echt kenden.

Tijdens de lessen kon ik natuurlijk weer niet opletten. Mijn gedachten zaten op een heel andere plek. Ik schreef hun namen in de kantlijn van mijn schrift zonder dat ik het doorhad. Ik tekende kleine hartjes eromheen en toen ik het zag kreeg ik een tinteling over mijn wangen alsof ik betrapt was. Ik klapte mijn schrift dicht en probeerde te doen alsof ik oplette, maar mijn hoofd liet het niet toe.

Na school gingen Chantal en ik meteen naar mijn huis. We wilden buiten zitten maar de lucht was te koud, dus we gingen naar mijn kamer. Toen zij mijn muur zag begon ze te gillen van enthousiasme. Ze zei dat mijn kamer nu echt leek op die van iemand die verliefd was geworden op muziek en ik kreeg weer die warme kriebel in mijn buik. Zij haalde een paar geknipte plaatjes uit haar tas die ze uit een oude krant had gehaald en vroeg of ze die aan mijn muur mocht plakken. Ik zei meteen ja omdat het voelde alsof wij samen iets aan het bouwen waren.

Wij zaten uren op mijn bed, met dat tijdschrift tussen ons in. We bekeken elke foto opnieuw, we lachten om dingen die niemand anders grappig zou vinden en we praatten over hoe geweldig het zou zijn als wij ooit naar een concert van de band konden gaan. Het idee alleen al maakte mijn armen tintelen. Het klonk alsof wij droomden, maar het voelde alsof het echt mogelijk was.

Ik voelde de tijd heel langzaam voorbijgaan alsof de dag zich uitstreckte om ons meer ruimte te geven. Ik had niet door dat de zon al onderging tot de kamer donker werd. Chantal maakte haar zaklamp op haar telefoon aan zodat we nog konden verder bladeren. We voelden ons alsof wij in een geheim genootschap zaten dat niemand anders kende. Een soort mysterie waarvan alleen wij de sleutel hadden.

Toen Chantal naar huis moest voelde mijn kamer ineens te groot en te stil. Ik zette de radio weer aan en ging languit op mijn bed liggen met mijn armen boven mijn hoofd. De muziek kwam mijn kamer binnen als een warme deken en ik voelde mij langzaam wegzakken in dat gevoel dat de laatste dagen elke minuut sterker geworden was. Het voelde niet meer alsof ik iets ontdekte. Het voelde alsof ik ergens onderdeel van was.

En toen wist ik het met absolute zekerheid.

Dit werd geen hobby en ook geen tijdelijke verliefdheid.

Dit werd mijn wereld.

Mijn nieuwe thuis.

Iets dat groter zou worden dan ik nu nog durfde te dromen.

6. de Muur Wordt Groen en Roze

Ik had gedacht dat het gevoel misschien iets minder zou worden als ik een paar dagen verder was, maar het werd alleen maar sterker. Toen ik wakker werd voelde ik het meteen. Het was alsof er een zacht soort elektriciteit in mijn borst zat die zich langzaam verspreidde door mijn armen en benen. Ik kon niet goed uitleggen wat het was, maar het voelde alsof mijn lichaam al bezig was met iets voordat ik überhaupt had nagedacht. Alsof ik niet meer alleen aan het leven was maar ergens doorheen liep met een soort onzichtbare melodie die met mij mee hing.

Ik keek naar de muur die inmiddels steeds voller begon te raken. De tekening die ik had gemaakt hing een beetje scheef en het tijdschrift lag nog steeds op mijn bureau, open op dezelfde bladzijde als gisteren. Het voelde alsof de bandleden mij aankeken met rustige ogen die precies wisten hoe ik mij voelde, ook al kenden zij mij natuurlijk niet. Toch voelde het echt, alsof er een soort stille verbinding was. Ik ging op de rand van mijn bed zitten en bleef naar de plaatjes kijken totdat mijn gedachten een beetje tot rust kwamen.

Toen ik de radio aanzette, nog voordat ik mij aankleedde, voelde ik spanning in mijn buik. Elke keer wanneer ik de radio aanzette had ik het gevoel dat ik op iets wachtte waarvan ik niet wist of het zou komen. Het was bijna alsof mijn hart mee luisterde en bij elke seconde die voorbij ging probeerde te raden wanneer het zou beginnen. En toen het nummer echt kwam, dat ene nummer dat mij de afgelopen dagen helemaal had opengebroken, voelde ik het weer. Die warme golf die door mijn hele lijf ging. Ik kon mij nauwelijks bewegen, maar toch deed ik het. Mijn schouders bewogen zacht en mijn lippen gingen vanzelf mee met de woorden die ik inmiddels bijna kon dromen.

Ik moest mij losrukken van de muziek om naar beneden te gaan voor het ontbijt. Mam keek mij onderzoekend aan en vroeg of ik verliefd was. Ik kon het niet helpen dat ik meteen rood werd. Niet omdat ik verliefd was op een jongen, maar omdat ik mij betrapt voelde. Alsof zij door had hoe diep dit allemaal ging. Ik zei dat ik gewoon zin had in de dag omdat het mooi weer was, maar dat was niet waar. Ik was alleen

maar bezig met één ding en ik wist dat dat waarschijnlijk de komende tijd zo zou blijven.

Toen ik naar school fietste had ik het gevoel dat de lucht anders rook. Ik weet dat het klinkt alsof ik overdrijf, maar het was alsof de wereld zelf zachter was geworden. Alsof de bomen mee bewogen op het ritme dat in mijn hoofd zat. Alsof ik door een filmpje fietste waarin alles net iets mooier leek dan normaal. Ik voelde de wind langs mijn wangen en ik merkte dat ik glimlachte zonder reden. Dat gebeurde niet vaak. Soms moet je echt iets bijzonders voelen om zo te glimlachen dat je het zelf nog niet eens doorhebt.

Op school vond ik Chantal meteen. Ze stond bij de ingang en ze keek mij aan met die blik die alleen zij kan hebben. Ze hoefde niet eens te vragen of ik het nummer die ochtend had gehoord. Ze wist het. Ik kon het zien in hoe haar ogen glansden en in de manier waarop ze haar sjaal een beetje te strak vasthield. Ze zei dat ze drie keer te laat bijna van de trap was gevallen omdat ze de hele tijd aan het zingen was. Ik moest lachen omdat het zo typisch Chantal was.

We zaten tijdens de pauze op dezelfde plek als altijd en praatten over hoe de muziek aanvoelde. Chantal zei dat het voor haar was alsof haar hele lichaam een huis was en dat de muziek een soort lichtknopje had gevonden dat al jaren uit stond. En dat het nu eindelijk weer aan was. Ik vond dat zo mooi gezegd dat ik het wilde opschrijven maar ik deed het niet omdat ik bang was dat het dan zijn betovering een beetje zou verliezen. Soms zijn dingen mooier als je ze alleen in je hoofd houdt.

Tijdens de lessen kon ik natuurlijk weer niet opletten. Ik betrapte mijzelf erop dat ik de namen van de bandleden steeds opnieuw opschreef in mijn schrift, alsof ik bang was dat ik ze zou vergeten als ik ze niet bleef herhalen. Ik tekende kleine versies van hun instrumenten en ik probeerde te bedenken welke muziek zij nu zouden maken als zij in dit lokaal zouden staan. Het hielp mij niet om beter op te letten. Maar het maakte mij wel gelukkig.

Na school gingen Chantal en ik weer naar mijn kamer omdat we verder wilden met onze plannen. We hadden gisteren bedacht dat we wilden sparen voor iets van de band, maar we wisten nog niet waarvoor precies. Misschien een poster. Misschien een cassette. Misschien iets dat wij nog niet eens hadden bedacht. Ik voelde een soort voorpret die ik normaal alleen heb vlak voordat Kerst begint. Chantal had zelfs een klein potje meegenomen waar we geld in konden doen. Het was een oud glazen potje met een deksel dat een beetje kraakte, maar dat maakte het juist speciaal. Ze had in roze pen op de voorkant geschreven dat het ons Doe Maar potje was.

We zaten op het tapijt voor mijn bed en we bekeken onze hele kamer alsof we in een soort museum waren dat wij zelf hadden gebouwd. Chantal zei dat het er nu al uitzag alsof hier een meisje woonde dat eindelijk had gevonden wat ze zocht. Ik kreeg een warm gevoel van die woorden. Alsof zij precies kon zien wat ik voelde zonder dat ik het hoefde uit te leggen. Soms denk ik dat dat de reden is waarom wij zo goed bevriend zijn. We snappen elkaar op een manier die je niet kunt aanleren.

We luisterden samen naar de radio en elke keer wanneer wij dachten dat het nummer misschien zou komen knepen wij zacht in elkaars arm. En toen het echt kwam zaten we allebei voorover met onze handen tegen onze knieën, alsof we in de rij stonden voor iets belangrijks. We luisterden zonder te praten en toen het klaar was moesten we allebei zuchten. Alsof we net iets groots hadden meegemaakt. Iets waarvan we wisten dat het nog veel belangrijker zou worden.

We besloten dat we dat gevoel nooit wilden vergeten. Chantal stelde voor om een schrift te kopen dat alleen voor Doe Maar zou zijn. Een soort vriendenboek maar dan voor muziek. Ik vond dat een geweldig idee. We wilden er foto's in plakken, teksten overschrijven die we mooi vonden en alles erin schrijven wat wij voelden. Ik voelde een soort opwindning die ik niet goed kon verbergen. Het voelde als het begin van iets dat alleen maar groter zou worden.

Toen Chantal weg was bleef ik nog een tijdje op de grond zitten. Ik keek naar mijn muur, naar het tijdschrift en naar het potje dat nu op mijn bureau stond. En ik voelde een soort rust. Niet omdat alles af was, maar omdat alles eindelijk begon.

En dat was misschien nog wel beter.

7. Onze Eerste Verzamelschatten

Alsof er iets groots in de lucht hing dat ik nog niet kon zien maar wel al kon voelen

Ik werd wakker met een gevoel dat bijna leek op de dagen waarop je jarig bent. Dat soort voorpret dat je zelfs in je slapen voelt. Ik ging rechtop zitten in bed en merkte dat ik meteen naar de muur keek waar de tekening hing en het tijdschrift lag. Het was alsof mijn kamer niet meer zomaar een kamer was maar een plek waar iets aan het groeien was. Iets dat ik alleen voelde maar dat toch echt bestond. Misschien voelde het zo omdat ik wist dat deze dag niet zomaar voorbij zou gaan. Ik wist dat er weer iets zou gebeuren dat mij verder die wereld in zou duwen die voor mij steeds helderder werd.

Ik zette de radio aan voordat ik mijn dekens van mij afschoof. Ik deed het automatisch, zonder te denken. Alsof mijn handen precies wisten wat ik nodig had. De kamer vulde zich met geluiden van andere nummers en ik voelde geen irritatie maar geduld. Ik wachtte op het moment dat ik herkende. Ik liet het ritme door mijn hoofd gaan terwijl ik mij aankleedde. Ik voelde mij licht en tegelijk gefocust. Het was vreemd maar op een mooie manier.

Toen het nummer eindelijk kwam, dat ene nummer dat ik nu bijna kon dromen, ging ik op de grond zitten. Niet op mijn bed zoals gisteren maar midden op de vloer, alsof ik dichterbij de muziek wilde zijn. Mijn adem werd langzaam en mijn lichaam voelde warm, alsof het hele nummer zich een weg zocht door mijn armen en benen. Ik sloot mijn ogen omdat ik het beter wilde voelen dan zien. En het werkte. Ik voelde diezelfde zachte druk achter mijn ogen, alsof ik elk moment kon gaan huilen, maar dan zonder verdriet. Meer alsof mijn lijf niet wist hoe het deze hoeveelheid gevoel moest vasthouden.

Toen het nummer stopte bleef ik nog even zitten. Ik wilde het vasthouden. Ik wilde het vastplakken in mijn hoofd zodat het nooit meer weg zou gaan. Maar ik wist inmiddels dat het geen zin had om het

tegen te houden. De muziek vulde mij vanzelf opnieuw. En dat besef maakte mij rustig op een manier die ik nog niet kende.

Op school kon ik niets anders meer dan kijken naar mensen en mij afvragen waarom zij dit gevoel niet hadden. Waarom zij naar muziek luisterden zonder dat het hen raakte. Waarom zij deden alsof nummers alleen maar geluiden waren. Ik voelde mij bijna schuldig omdat ik hen niet kon vertellen hoe het voelde. Alsof ik iets had gevonden dat te persoonlijk was om te delen met iemand die het niet begreep. Ik wilde dat iedereen het voelde, maar toch wilde ik het ook voor mijzelf houden. Het maakte mij apart van de rest, maar op een fijne manier.

Chantal stond bij de kluisjes te wachten met een enorme glimlach op haar gezicht. Ze hoefde niets te zeggen. Haar ogen zeiden alles al. Ze voelde hetzelfde. Ze had het nummer ook gehoord. Ze had dezelfde spanning gevoeld. Ze zei dat ze zelfs tijdens het tandenpoetsen had staan wiegen omdat het ritme nog in haar lichaam zat. Ik lachte zo hard dat mijn wangen pijn deden.

We zijn het plein opgelopen alsof we in een film zaten. Alsof wij de enige twee waren die iets wisten wat de rest nog moest ontdekken. Elke stap voelde alsof het ons dichterbij iets bracht waarvan we nog niet wisten wat het was. We praatten luid, sneller dan normaal, bijna struikelend over onze woorden omdat we zoveel wilden zeggen. Over de bandleden. Over hoe ze eruitzagen in het tijdschrift. Over hoe wij het gevoel hadden dat wij hen echt moesten leren kennen, niet zomaar zoals je een band kent, maar op een manier die bijna voelde alsof zij deel waren van ons leven.

In de les Nederlands moest ik een tekst lezen over poëzie, maar ik bleef steeds denken aan de liedteksten van de band. Ik had het gevoel dat de woorden in hun muziek veel meer waren dan tekst. Dat er een soort waarheid in zat die ik niet helemaal kon begrijpen maar wel kon voelen. Ik kreeg het warm elke keer wanneer die gedachte terugkwam. Ik had de neiging om mijn schrift open te vouwen en hun namen te schrijven, niet omdat ik het wilde oefenen maar omdat ik het wilde bekijken. Alsof de letters hun gezicht even vervingen.

Na school besloten Chantal en ik dat we deze dag niet zomaar wilden laten voorbijgaan. We hadden al gesproken over een schrift speciaal voor Doe Maar en we wilden dat vandaag gaan kopen. Het voelde alsof het schrift de eerste echte stap zou worden in iets dat veel groter zou worden dan een hobby. We liepen naar de stad terwijl de lucht een beetje grijs was, maar het voelde niet zwaar. Het voelde alsof de lucht wachtte op ons. Alsof zelfs het weer onderdeel werd van ons verhaal.

We gingen een boekwinkel binnen en we liepen allebei meteen naar de schappen met schriften. Chantal pakte er een met een roze kaft en ik pakte er een met een groene kaft. We keken elkaar aan en begonnen tegelijk te lachen. Die kleuren voelden logisch. Ze voelden alsof ze bij de band hoorden, alsof wij ze niet bewust hadden gekozen maar alsof onze handen vanzelf naar die kleuren gingen. We legden de schriften tegen elkaar en het voelde alsof wij iets geheims hadden ontdekt zonder dat iemand het gezegd had.

We zijn op een bankje gaan zitten buiten de winkel. We openden de schriften alsof we iets heiligs in handen hadden. Chantal schreef als eerste een zin op de eerste pagina van haar schrift. Ze schreef dat dit het begin was van onze wereld. Ik kreeg weer diezelfde tinteling toen ik dat las. Ik pakte mijn pen en schreef dat de muziek ons had gevonden. En dat voelde echt zo. Niet dat wij het hadden gevonden maar dat het bij ons kwam. Alsof het op ons had gewacht.

Toen ik thuis kwam voelde mijn kamer weer anders. Ik had mijn schrift in mijn tas en ik wilde het meteen op mijn bureau leggen, maar eerst bleef ik gewoon staan en keek ik rond. Het was alsof de kamer nog steeds aan het veranderen was. Niet omdat ik iets had verplaatst maar omdat ik zelf veranderde. Ik haalde het schrift uiteindelijk uit mijn tas en legde het naast het tijdschrift. Ik sloeg het open en keek naar de zin die ik buiten had geschreven. Ik voelde mijn keel zacht trekken. Niet pijnlijk, maar op een emotionele manier die ik moeilijk kon uitleggen.

Ik zette de radio aan en ging op mijn bed liggen. Mijn gedachten draaiden als een soort zachte cirkel rond de muziek. De wereld werd stil terwijl ik luisterde en ik voelde mij veilig en warm. Ik voelde mij

eindelijk op een plek waar ik hoorde. Alsof de muziek een soort deken om mij heen legde en zei dat ik thuis was.

En terwijl ik daar lag wist ik dat dit niet zomaar een periode was. Niet iets dat over een paar weken zou verdwijnen. Dit was het begin van iets dat mij zou vormen, iets dat mij zou volgen, iets dat mij zou helpen groeien op manieren die ik nog niet kende.

Het was alsof mijn leven een nieuwe taal had gevonden.
Een taal die ik niet sprak met woorden, maar met gevoel.
En ik wist dat het alleen maar verder zou gaan.

8. de Band Wordt Echt

Ik wist al toen ik mijn ogen opende dat deze dag anders zou worden. Het was niet hetzelfde gevoel als gisteren of eergisteren. Het was alsof mijn hele lichaam wist dat er vandaag iets zou gebeuren dat ik niet kon terugdraaien. Een soort voorgevoel dat niet eng was maar juist heerlijk spannend. Alsof ik op de rand stond van een avontuur waarvan ik alleen het begin kende. Het voelde alsof mijn eigen leven een verhaal werd dat ik niet meer alleen schreef maar waar de muziek van Doe Maar ook een pen in vasthield.

Toen ik mijn radio aanzette en het eerste nummer van de ochtend door mijn kamer heen kwam voelde het alsof de muren mee ademden. De muziek klonk al vertrouwd, alsof het echt bij mijn leven hoorde en niet langer iets nieuws was. Ik kon bijna voorspellen wanneer het refrein kwam en wanneer de stem net iets zachter werd aan het einde van een zin. Ik voelde de woorden in mijn borst trillen terwijl ik mijn pyjama uitdeed en mijn trui aantrok. Ik moest lachen om mijzelf omdat ik nu al wist dat ik vandaag niet aan veel anders zou denken.

Ik wilde eigenlijk niets anders dan de hele dag op mijn bed zitten met de radio aan, maar ik moest naar school. Ik fietste door de straat en voelde mij veel lichter dan normaal, alsof mijn fiets kleiner was geworden en ik zweefde. De lucht was koel en de wind rook naar natte bladeren, en voor het eerst vond ik dat niet saai maar juist mooi. Misschien omdat ik wist dat deze dag straks nog mooier ging worden.

Toen ik bij school kwam stond Chantal mij al op te wachten. Ze had haar tas voor haar borst geklemd en haar wangen waren rood van de kou maar ook van opwindning. Ze liep meteen naar mij toe en pakte mijn arm alsof ze niet wilde dat iemand tussen ons in zou komen staan. Ze keek mij aan met een blik die zei dat ze iets groots te vertellen had. Ik voelde mijn hart sneller gaan.

Ze zei dat ze gisteren thuis had gezocht naar informatie over optredens en dat ze had gelezen dat Doe Maar in onze buurt een concert zou geven binnen een paar maanden. Ik dacht eerst dat ze een grap maakte, maar toen ze haar telefoon pakte en mij de datum liet zien voelde ik iets warmes door mijn borst schieten. Niet zomaar blij, maar een soort schok van pure energie. Het was alsof de wereld even stil stond en ik alleen nog die paar woorden op het scherm zag.

Ik moest mijn hand op mijn mond leggen omdat ik bang was dat ik zou schreeuwen en iedereen op het plein ons aan zou staren. Chantal begon te wiebelen van haar ene voet op haar andere alsof ze haar gedachten niet kon vasthouden. Ze zei dat ze gisteravond bijna niet had geslapen omdat ze de hele tijd had lopen fantaseren over hoe het zou zijn om daar te staan. Om de band echt te zien. Om de muziek niet meer uit een radio te horen maar recht voor ons.

In de les konden wij helemaal niets. Bij aardrijkskunde keek ik naar de kaart op het bord maar ik zag alleen mijn eigen fantasie voor mij. Ik zag een zaal vol mensen, lichten die rondvlogen, een podium dat warm straalde, en vier mannen die liedjes speelden die mijn hoofd de laatste dagen zo vol hadden gemaakt. Ik stelde mij voor hoe het zou klinken als die eerste bas mijn lichaam binnen zou komen en ik werd er bijna duizelig van.

Chantal schoof tijdens wiskunde haar stoel dichterbij en fluisterde heel zacht dat ze honderd procent zeker wist dat wij hierheen moesten. Ik knikte zo snel dat ik bijna van mijn stoel gleed. Het maakte niet uit wat het kostte of wat wij moesten doen. Wij zouden erheen gaan. Ik voelde het in mijn botten. Wij moesten het meemaken. Het voelde niet meer als een keuze maar als een soort roeping, alsof de muziek ons bij de hand had genomen en zei dat wij verder moesten lopen.

Tijdens de pauze zaten wij met onze rug tegen de muur van het schoolplein en het voelde alsof de rest van de wereld te ver weg was om ons te bereiken. Wij maakten een lijst in het schrift dat Chantal

had meegenomen. Een lijst van alles wat we moesten uitzoeken. De datum. De tijd. De prijs. Hoe we er zouden komen. Wie er mee zou gaan. Waar wij moesten staan om zo dicht mogelijk bij het podium te komen. Toen we klaar waren zag de pagina eruit als een soort plan voor een grote reis.

Ik voelde mijn handen trillen terwijl ik schreef. Het was alsof ik niet alleen aan het plannen was maar aan het bouwen. Aan het bouwen van de dag waarop mijn leven echt zou veranderen. Ik voelde het in mijn buik, zo duidelijk dat ik bijna het gevoel had dat mijn lichaam tegen mij fluisterde dat dit geen gewone dag zou worden.

Na school gingen Chantal en ik meteen naar mijn huis, omdat wij het zeker wilden weten. Wij wilden bevestigen dat de datum echt klopte. We zetten de radio aan, alsof wij niet konden praten zonder muziek om ons heen, en gingen samen op de vloer zitten. Chantal zocht op haar telefoon naar de officiële informatie en ik keek mee over haar schouder. Toen we eindelijk de datum zagen staan, er echt, zwart op wit, durfde ik bijna niet te ademen.

Ik dacht aan de bandleden en hoe zij daar straks zouden staan. Aan de lichten die over hun gezichten zouden glijden. Aan hun handen die hun instrumenten vasthielden. Aan de manier waarop hun stemmen de hele zaal zouden vullen en hoe ik aan de binnenkant van mijn borst precies dat zou voelen waar ik de laatste dagen mee leefde.

Chantal pakte mijn hand zonder iets te zeggen. We zaten daar op de vloer, alsof wij kinderen waren die net hadden ontdekt dat er een schatkist onder hun bed lag. We keken elkaar aan en we begrepen het allebei. Deze dag zou de eerste stap zijn naar de grootste dag van ons leven.

We wilden alles opschrijven in ons Doe Maar schrift, maar onze gedachten waren te groot om stil te blijven zitten. We stonden op en begonnen door mijn kamer te lopen, bijna springend. Ik voelde mij

warm tot in mijn vingertoppen en Chantal zei dat zij het gevoel had dat haar hart te groot was voor haar borst.

Toen het donker werd en Chantal naar huis moest, bleef ik alleen achter in mijn kamer. Ik zette de radio aan en liet mij op mijn bed vallen. Mijn gedachten bleven draaien in kringen rond dat ene woord dat nu ineens een nieuwe betekenis had gekregen.

Concert.

Het was geen gewoon woord meer.

Het was een belofte.

Een aankondiging van iets dat mijn hele wereld zou openen als een deur die ik nooit meer wilde sluiten.

En ik wist dat wij daar zouden staan.

Wij tweeën.

Tussen duizenden mensen.

En toch helemaal alleen in onze eigen wereld.

9. Dromen Over Het Podium

Ik dacht dat mijn hoofd vol zat, maar blijkbaar kon er nog veel meer bij. Toen ik die ochtend wakker werd voelde ik mij alsof ik de hele nacht had gedroomd dat ik al bij het concert was. Mijn hart sloeg sneller dan normaal en ik wist meteen dat het geen gewone dag zou worden. Alles in mij voelde alsof ik ergens naartoe werd getrokken. Alsof mijn lichaam vooruit liep terwijl mijn gedachten nog moesten bijbenen.

Ik sprong bijna uit mijn bed omdat ik het gevoel had dat ik iets moest doen. Iets belangrijks. Ik keek naar mijn Doe Maar schrift dat op mijn bureau lag en ik voelde die warme golf weer door mijn borst gaan. Ik liep ernaartoe en sloeg het open. De pagina met onze plannen voor het concert voelde nog steeds als een soort schatkaart. Een kaart die ons naar iets zou brengen dat wij nog niet konden begrijpen maar dat wel echt zou gebeuren.

Toen ik de radio aanzette kwam er meteen muziek uit die mijn kamer vulde met een soort vrolijke spanning. Het was niet het nummer dat ik wilde horen, maar het maakte niet uit. Alles klonk anders nu ik wist dat er een datum stond. Een echte datum. Chantal en ik hadden het gezien, wij hadden het gecheckt en er was geen twijfel meer mogelijk. Het concert bestond echt. De band zou echt komen. En wij zouden daar staan.

Maar toen kwam het besef dat ik helemaal geen geld had. Ik had nog een paar munten in een glazen schaalje liggen en dat was alles. Ik voelde een soort paniek opkomen in mijn buik. Niet paniek zoals wanneer je een proefwerk vergeet, maar paniek die veel dieper gaat. Paniek die zegt dat je iets heel belangrijks kunt missen als je niet snel genoeg bent. Het voelde alsof ik een trein hoorde aankomen en ik nog niet wist of ik op het perron stond.

Ik ging naar beneden en at snel mijn ontbijt terwijl ik probeerde niet te laten merken dat ik bijna in mezelf explodeerde. Mam vroeg weer of er iets aan de hand was, maar ik zei dat ik een toets had. Dat was niet

waar. Ik dacht alleen maar aan die kaarten. Aan dat concert. Aan de bandleiden die op het podium zouden staan. Aan de duizenden mensen die zouden zingen. Aan het feit dat ik daar moest zijn. Niet wou zijn. Moest zijn.

Op school rende ik bijna naar Chantal toe. Zij stond al te wachten en ik zag aan haar gezicht dat zij precies dezelfde paniek had gevoeld. Ze zei dat ze haar spaarpot had omgekeerd en dat ze bijna moest huilen toen ze zag hoe weinig erin zat. Ik moest lachen en bijna huilen tegelijk omdat ik hetzelfde had gedaan. Het was alsof wij een grote stap in onze toekomst wilde zetten terwijl onze portemonnees nog leefden in onze kinderjaren.

Tijdens de pauze gingen we op onze vaste plek zitten en we haalden het Doe Maar potje uit onze tassen. We zetten het tussen ons in alsof het niet zomaar een potje was maar een heilige beker waar niemand aan mocht komen. We legden alle muntjes en briefjes die we konden vinden erin. Niet veel. Echt niet veel. Maar het voelde groot. Het voelde alsof wij begonnen met bouwen aan iets dat echt was.

Chantal zei dat zij wilde gaan oppassen, zelfs op de kinderen van haar vervelende tante als het moest. Ik zei dat ik daarna ook wilde doen wat ik kon. Afwassen. Auto's wassen. Met mijn oma mee naar de markt om te helpen. Alles. Alles om die kaarten te krijgen. Ik voelde mij volwassen op een manier die ik nog nooit had gevoeld. Het was geen sparen voor een broek of iets voor mijn kamer. Het was sparen voor een herinnering. Voor een dag die wij ons voor de rest van ons leven zouden herinneren.

In de les kon ik weer niet opletten. Maar dit keer was het anders. Mijn gedachten waren constant bezig met plannen maken. Rekenen hoeveel geld we nog nodig hadden. Hoeveel weken we hadden. Ik voelde mij alsof ik een geheim project had dat niemand mocht weten. Een project dat alleen van mij en Chantal was. Iets dat ons verbond zoals nog nooit iets ons had verbonden.

Na school gingen we samen naar de supermarkt om te vragen of ze hulp nodig hadden. We liepen naar binnen en ik voelde mijn hart kloppen in mijn keel omdat ik niet wist wat ze zouden zeggen. De vrouw achter de balie keek ons een beetje verbaasd aan toen we vroegen of we misschien dingen konden doen voor wat geld. Ze zei dat ze geen werk hadden voor ons, maar dat ze het heel dapper vond dat we het vroegen. Ik voelde mij klein en groot tegelijk.

Toen we buiten stonden voelde ik mijn ogen prikken, maar niet omdat ik echt verdrietig was. Meer omdat ik zo graag wilde dat het lukte. Chantal legde haar hand op mijn arm en zei dat wij iets zouden vinden. En ik geloofde haar. Als Chantal iets zegt met die rustige stem van haar dan voelt het altijd echt. Alsof ze iets weet dat ik nog niet weet.

We gingen naar huis en ik liep meteen door naar mijn kamer. Ik pakte het Doe Maar potje uit mijn tas en zette het op mijn nachtkastje. Het voelde alsof het daar hoorde. Ik streek met mijn vingers over de letters die Chantal erop had geschreven en ik voelde een soort trots. Niet omdat het veel geld was, maar omdat wij iets aan het bouwen waren dat belangrijk was.

Ik zette de radio aan en luisterde naar elke seconde alsof het deel was van het plan. De muziek vulde mijn kamer en mijn gedachten raakten in de war van alle emoties. Ik voelde mij warm. Ik voelde mij sterk. Ik voelde mij bang dat wij niet op tijd genoeg zouden hebben. En ik voelde een verlangen dat ik nog nooit had gevoeld. Een verlangen naar een dag die nog ver weg was maar die toch al in mijn hoofd bestond.

Ik pakte mijn Doe Maar schrift en schreef op wat wij vandaag hadden gedaan. Ik schreef dat wij begonnen waren met sparen. Dat wij niet zouden stoppen tot wij genoeg hadden. Dat wij alles zouden doen om naar dat concert te gaan. Terwijl ik schreef voelde ik iets in mij groeien. Niet een gevoel dat je kunt verklaren, maar iets dat bijna heilig voelde.

En toen ik het schrift dichtsloeg wist ik het.
Wij zouden dit schaffen.

Wij zouden sparen.

Wij zouden gaan.

Want dit was niet zomaar een plan.

Dit was een droom die eindelijk een datum had gekregen.

10. Aftellen Begin

Toen ik wakker werd voelde ik meteen dat mijn hoofd niet leeg was. Het was alsof ik in mijn slaap verder had gedacht, alsof mijn dromen niet echt dromen waren maar verlengstukken van mijn gedachten over Doe Maar. Ik voelde dat ik had gedroomd dat ik bij het concert was, maar het was geen gewone droom geweest. Het was er een die voelde alsof ik het echt had meegemaakt. Ik zag lichtflitsen, hoorde geluiden en voelde een warmte op mijn wangen alsof de hele zaal op mij afkwam. Toen ik mijn ogen opendeed duurde het even voordat ik wist dat ik nog steeds in mijn eigen kamer lag.

De stilte in mijn kamer voelde niet meer stil. Het voelde alsof daar geluid hing dat nog moest worden afgespeeld. Ik stond op en liep naar mijn radio zonder na te denken. Ik zette hem aan en wachtte weer op dat ene specifieke nummer. Ik leunde tegen de rand van mijn bed terwijl ik luisterde naar alles wat voorbij kwam. Elk liedje klonk anders dan vroeger. Het was alsof mijn oren opnieuw waren gemaakt, alsof ze nu alleen nog maar aandacht wilden voor dingen die mij echt raakten.

Toen het nummer eindelijk begon voelde ik mijn adem even vastzitten in mijn borst. Ik liet mij langzaam op de grond zakken en voelde de trilling van de bas door mijn rug gaan. Ik sloot mijn ogen zodat ik het nog beter kon voelen. De stem klonk alsof hij mij iets wilde vertellen dat ik nog niet helemaal kon begrijpen, maar wel kon voelen. Ik voelde hoe mijn buik warm werd en hoe mijn armen begonnen te tintelen. Ik wist niet hoe het mogelijk was dat muziek zoveel kon doen, maar ik vroeg het mij niet eens meer af. Ik accepteerde het gewoon alsof het altijd al zo had moeten zijn.

Mam riep dat ik naar beneden moest komen omdat ik te laat was, maar ik bleef nog even liggen tot het nummer voorbij was. Pas toen stond ik op en ging naar de keuken waar mijn ontbijt al op mij stond te wachten. Mam keek mij aan en zei dat ik er rustiger uitzag dan normaal. Ik moest bijna lachen omdat ik mij juist helemaal vol voelde, alsof mijn hoofd tot de rand was gevuld met geluid, kleuren en gedachten. Maar ik zei niets en glimlachte alleen maar terwijl ik mijn boterham at. Soms is stilte

makkelijker dan proberen iets uit te leggen dat iemand toch niet begrijpt.

Toen ik naar school fietste voelde ik de wind op mijn wangen en dacht ik aan het concert. Ik dacht aan de mensenmassa die daar straks zou staan. Ik dacht aan de rook die misschien over het podium zou waaien. Aan de lampen die langs de gezichten zouden glijden. Aan de stemmen van duizenden mensen die allemaal hetzelfde zouden zingen. Maar vooral dacht ik aan het moment dat de band op zou komen. Het moment waarop de eerste noot door de zaal zou schieten en mijn hele lichaam zou kunnen voelen dat dit de dag was waar ik al die tijd naar toe leefde.

Chantal wachtte al bij de ingang van de school en toen ik haar zag rennen voelde ik diezelfde warmte in mijn borst. Ze greep mijn arm vast en zei dat ze die nacht nauwelijks had kunnen slapen. Ze zei dat haar gedachten alleen maar naar één ding gingen en dat ze zelfs had gedroomd dat ze backstage was met de band. Ze zei dat ze bijna moest huilen toen ze wakker werd omdat ze moest wachten op iets dat nog maanden ver weg was. Ik had precies hetzelfde gevoeld toen ik mijn ogen opendeed.

Tijdens de pauze gingen we naar onze vaste plek en Chantal haalde meteen het Doe Maar potje uit haar tas. Ze opende het dekseltje en gooide er een paar munten in die zij die ochtend had gevonden onder haar bed. We keken naar het potje alsof het elke minuut belangrijker werd. Het was geen gewoon potje meer. Het was een soort bewijs dat wij ons best deden. Dat wij iets groots aan het opbouwen waren. Dat wij ergens naartoe werkten dat wij niet wilden missen.

We rekenden opnieuw uit hoeveel wij nodig hadden. Chantal zei dat zij deze week bij haar tante kon oppassen, ook al waren die kinderen altijd druk en vervelend. Ik zei dat ik aan mijn moeder wilde vragen of ik extra klusjes mocht doen. Ik zou zelfs het stof achter de verwarming weghalen als het moest. We waren vastberaden en dat voelde goed. Alsof we niet twee meisjes van zestien waren maar twee mensen die wisten wat ze wilden en die niet bang waren om daarnaar te leven.

Tijdens de lessen voelde ik mij alsof ik ergens anders was. Ik hoorde de stemmen van de docenten, maar ze klonken ver weg. Alsof hun woorden moesten reizen door een lange tunnel voordat ze mijn oren bereikten. Mijn gedachten waren bezig met plaatjes van de band. Met het concert. Met de muziek die door mijn hoofd bleef spelen. Ik voelde mij bijna schuldig omdat ik nergens op kon letten, maar het kon mij ook niet schelen. Alsof er eindelijk iets in mij leefde dat veel belangrijker was.

Na school kwam Chantal met het idee om een kalender te maken. Eentje waarop we elke dag konden aftellen tot het concert. Ik vond dat geweldig. We gingen meteen naar haar huis omdat zij stiften had in precies de goede kleuren. Ze had een groene en een roze stift die bijna dezelfde tint hadden als de kleuren die ik inmiddels met Doe Maar verbond. We zaten aan haar bureau en maakten de vierkantjes van de kalender net iets groter dan normaal omdat wij ruimte wilden om elke dag iets op te schrijven.

Toen de kalender af was keken wij er allebei naar alsof het een kunstwerk was. Chantal hing hem boven haar bed en zei dat ze elke ochtend zou kijken naar hoeveel dagen we nog moesten. Ze zei dat het voelde alsof de tijd nu sneller zou gaan omdat wij een manier hadden om er grip op te krijgen. Ik voelde een soort trots omdat wij iets hadden gemaakt dat niet alleen mooi was maar ook betekenis had. Iets dat ons hielp om geduld te hebben, ook al wilden wij het liefst dat de dagen sprongen als filmbeelden.

Toen ik thuis kwam zette ik mijn radio aan voordat ik mijn schoenen uitdeed. De muziek vulde mijn kamer opnieuw en ik voelde mij alsof ik in een film liep. Een film waar de muziek niet alleen iets op de achtergrond was maar het hart van het verhaal. Ik ging op mijn bed liggen en keek naar mijn plafond terwijl de melodie mijn gedachten zacht maakte. Ik voelde dat de muziek niet meer iets was dat ik luisterde. Het was iets dat mij in beweging zette. Iets dat mijn dagen vulde. Iets dat zelfs mijn stilte liet klinken.

En toen ik daar lag, bijna wegzakkend in slaap, wist ik het nog duidelijker dan voorheen.

Mijn leven werd nu geleid door iets dat ik niet kon zien maar dat ik wel kon voelen.

Iets dat elke dag sterker werd.

Iets dat mij richting gaf zonder woorden.

Het was alsof ik een onzichtbare draad voelde die mij naar het concert toe trok, langzaam, maar onvermijdelijk.

11. Nieuwe Beelden, Nieuwe Tranen

Het voelde alsof ik wakker werd in een wereld die niet meer helemaal dezelfde was als de dag ervoor. Ik weet dat het klinkt alsof ik het overdrijf, maar soms verandert je leven zo langzaam dat je het niet merkt, en soms verandert het in een paar dagen en voelt alles anders. Toen ik mijn ogen opendeed zag ik het ochtendlicht op de muur schijnen waar ik gisteren nog lang naar had gekeken. De kleuren voelden warmer dan normaal en ik wist dat dat niet kwam door het licht maar door mij. Ik was veranderd. Ik voelde het in mijn borst, in mijn nek en zelfs in de lucht die door mijn kamer ging.

Ik stond op en liep naar mijn bureau waar het tijdschrift lag dat al dagen mijn hoofd gevuld hield. Ik pakte het op alsof het iets was dat ik moest beschermen. De bladzijden waren een beetje gekreukeld van het bladeren, maar dat maakte het alleen maar echter. Ik ging op mijn stoel zitten en sloeg het open op de foto waar ik elke dag naar keek. De foto waarop de bandleiden samen stonden, jonger dan nu, met een blik die ik niet helemaal kon lezen maar die wel iets met mij deed.

Ik keek naar hun ogen en probeerde mij voor te stellen hoe ze waren toen deze foto werd gemaakt. Wat ze dachten. Wat ze voelden. Of ze wisten dat hun muziek ooit het leven van twee meisjes zoals Chantal en ik zou veranderen. Ik voelde een zachte druk achter mijn ogen toen ik mij dat afvroeg. Niet omdat ik verdrietig was, maar omdat het zo bijzonder voelde dat muziek tijd kon overstijgen. Dat iets dat jaren geleden werd gemaakt, nu mijn hele wereld kleurde.

Toen ik de radio aanzette en het geluid zacht door mijn kamer bewoog voelde ik een soort warmte die ik bijna niet meer kon onderscheiden van mijn eigen gevoel. Alles begon in elkaar over te lopen. Mijn gedachten, mijn muziek, mijn kamer, mijn plakboek, mijn herinneringen. Het voelde bijna alsof de muziek niet meer buiten mij bestond maar in mij.

Ik fietste naar school met de wind recht in mijn gezicht en ik hoorde in mijn hoofd de melodieën die ondertussen vertrouwd waren geworden.

Ik vond het geluid van de straat bijna vervelend omdat het door de muziek in mijn hoofd heen probeerde te komen. Ik trapte sneller alsof ik naar iets toe ging dat mij riep. En dat gevoel werd alleen sterker toen ik Chantal zag staan.

Ze stond al bij de ingang met rood verkleumde wangen en een blik die ik inmiddels herkende. De blik van iemand die niet heeft geslapen omdat haar hoofd te vol zat. Ze rende naar mij toe en pakte mijn arm, bijna alsof ze bang was dat iemand anders ons gesprek kon afpakken. Ze zei dat ze iets had gevonden dat ik moest horen. Haar stem trilde een beetje en ik voelde hoe mijn hart sneller klopte van nieuwsgierigheid.

Tijdens de pauze nam ze mij mee naar een rustige plek achter het fietsenhok waar bijna niemand kwam. Ze haalde een kleine oude mp3 speler uit haar tas die ze van haar broer had geleend. Ze zette een koptelefoon op mijn hoofd en kneepte zacht in mijn hand. Ik hoorde het nummer beginnen, niet hetzelfde nummer dat ik kende maar iets anders. Oud en groezelig en warm tegelijk. Een opname van Doe Maar die klonk alsof hij rechtstreeks uit een andere tijd kwam. Ik hoorde de stemmen, ik hoorde de muziek en ik voelde hoe mijn hart bijna versprong in mijn borst.

Het was alsof ik een stukje geschiedenis hoorde dat speciaal voor mij werd afgespeeld. Alsof ik een geheime opname mocht horen die alleen Chantal en ik ooit hadden gevonden. Ik voelde mijn keel strak worden terwijl ik luisterde. De melodie was zachter dan wat ik kende, maar de emotie was veel groter. Alsof de bandleden recht voor mij stonden en mij iets verklapten. Iets dat niet voor iedereen bestemd was.

Toen het nummer klaar was deed ik de koptelefoon langzaam af. Ik keek naar Chantal en zij glimlachte alsof ze precies wist wat ik voelde. Ze zei dat ze nog meer had. Ze zei dat ze gisteravond bijna niet kon stoppen met zoeken omdat ze steeds dieper in de muziek wilde duiken. Ze zei dat de band zoveel meer liedjes had dan wij dachten. Liedjes die nooit op de radio kwamen maar die nog steeds prachtig waren.

De rest van de pauze luisterden we samen naar alles wat zij had gevonden. Liedjes over liefde, liedjes over pijn, liedjes over dingen die wij nog niet helemaal begrepen maar wel voelden. Ik voelde mij kleiner en groter tegelijk. Klein omdat de muziek zo veel meer wist dan ik. Groot omdat ik het mocht horen. Omdat ik het snapte op een manier die anderen misschien nooit zouden snappen.

In de les voelde ik mij anders dan normaal. Niet afwezig. Niet dromerig. Maar open. Alsof ik nu wist dat muziek niet zomaar iets is dat je hoort. Het is iets dat je kiest om in te leven. Iets dat je toelaat om je binnenstebuiten te keren zonder dat iemand anders het ziet. Ik keek naar het raam en zag mijn reflectie en ik herkende mijn eigen blik niet helemaal. Het was alsof ik rustiger was geworden. Alsof mijn wereld niet meer alleen bestond uit school en verplichtingen maar uit iets dat veel groter was.

Na school gingen Chantal en ik meteen naar de bibliotheek. We wilden meer weten. Niet alleen naar de muziek luisteren maar echt begrijpen wie deze mensen waren die onze wereld zo hadden veranderd. We liepen langs de rijen tijdschriften en boeken en het voelde alsof we in een schatkamer waren. Ik vond een oud tijdschrift met een interview en ik voelde mijn adem vastzitten toen ik de eerste zin las. Het was alsof ik rechtstreeks in hun hoofd mocht kijken.

We zaten op de vloer, tussen de boeken, en lazen elk woord langzaam en nauwkeurig. We fluisterden tegen elkaar omdat het voelde alsof wij iets geheims aan het doen waren. Alsof niemand anders mocht weten wat wij ontdekten. Niet omdat het verboden was, maar omdat het te mooi was om te delen met iemand die het niet begreep.

Toen het begon te schemeren besloten we naar huis te gaan. Ik hield het tijdschrift stevig in mijn handen terwijl ik fietste. Thuis zette ik mijn radio aan en ging op mijn bed liggen terwijl de muziek de kamer vulde. Ik voelde de dag nog steeds in mijn borst. Sommige dagen laat je niet los, ook als ze voorbij zijn. Sommige dagen blijven ademen in je gedachten.

Ik wist dat dit er zo een was.

De dag waarop wij niet alleen fans werden.

Maar meisjes die iets vonden dat hun hele toekomst ging vormen.

Ik voelde het.

En ik wist dat er geen weg terug meer was.

12. Kamers Worden Heiligdommen

Het voelde alsof ik wakker werd met het idee dat ik iets belangrijks moest doen, maar dat ik niet precies wist wat het was. Mijn lichaam trilde een beetje toen ik opstond, alsof ik al onderweg was voordat ik mijn voeten op de grond zette. Ik keek naar de muur tegenover mijn bed en ik voelde dezelfde warmte die ik de afgelopen dagen elke ochtend had gevoeld. De tekening hing er nog steeds, een beetje scheef, maar perfect omdat hij van mij was. Naast de tekening lagen het tijdschrift en het Doe Maar schrift, precies op de plek waar ze moesten liggen. Alsof mijn kamer langzaam veranderde in iets anders dan alleen een kamer.

Ik zette de radio aan terwijl ik mijn haar borstelde en luisterde naar het geluid dat mij meteen rustig maakte. Ik wachtte zoals altijd op dat ene nummer dat mijn hart liet trillen, maar zelfs de andere liedjes voelde ik tot in mijn buik. Ik ging op mijn bed zitten en keek naar de muur en ineens wist ik wat ik moest doen. Ik moest mijn kamer uitbreiden. Mijn kamer voelde te klein voor alles wat ik voelde. Ik moest meer plek maken voor de muziek die mijn hoofd elke seconde vulde.

Ik fietste naar school met het gevoel dat ik niet op de fiets zat maar op iets dat mij vooruit trok. Chantal stond bij de ingang met haar tas tegen haar zij gedrukt en haar ogen straalden op een manier die alleen zij heeft wanneer ze iets ontdekt heeft dat belangrijk is. Ze liep meteen naar mij toe en zei dat ze iets had gevonden. Iets groots. Iets waarvan ze niet kon wachten om het te laten zien.

Tijdens de pauze liep ze met mij mee naar een plek achter de gymzaal. Ze haalde iets uit haar tas dat verpakt zat in een plastic zak. Toen ze het openvouwde zag ik het meteen. Een poster. Geen kleine, maar een enorme felgekleurde Doe Maar poster met twee van de bandleden erop, jonger dan ik ze ooit had gezien. Ze keken allebei recht de camera in met die zelfverzekerde blik die voelt alsof ze precies weten dat je naar ze kijkt. Ik voelde mijn adem vastzitten en mijn handen begonnen te trillen toen ik de poster aanraakte.

Chantal zei dat ze hem had gevonden in een oude doos bij haar oma op zolder. Ze had hem meteen meegenomen omdat ze wist dat ik zou gillen. Ik wilde gillen, maar ik deed het niet omdat we op school waren. Ik drukte de poster tegen mijn borst en ik voelde een soort warmte die bijna leek op verliefdheid. Chantal keek mij aan met die blik die zegt dat ze precies weet hoe ik mij voel.

We besloten dat we na school meteen naar de stad zouden gaan om te kijken of er nog meer was. Oude platen, stickers, tweedehands posters, alles wat we konden vinden. Alles dat deel kon worden van onze kamers. Alles dat van onze kamers heiligdommen kon maken.

Toen school eindelijk voorbij was renden we bijna naar de fietsen. We fietsten door de stad alsof we op zoek waren naar iets dat ons al riep. Alsof de winkels waar wij wilden zoeken wisten dat wij eraan kwamen. We gingen een winkel binnen die helemaal naar oude boeken rook. Het was niet eens een muziekwinkel maar er lagen overal stapels waar je doorheen kon graven.

We zochten elk tijdschrift, elk klein stukje papier, elk boek dat ook maar iets te maken had met muziek uit de jaren tachtig. Na tien minuten vond ik een doos die half onder een tafel stond. Ik trok hem naar voren en toen ik het deksel opendeelde voelde het alsof er licht uit kwam. Niet echt, maar zo voelde het. De doos zat vol oude muziekposters. Kleuren, foto's, krantenknipsels, alles door elkaar. Ik dacht dat mijn hart stopte toen ik een oude zwart-witte foto zag van de band tijdens een optreden. Het was alsof ik een tijdcapsule opende.

Chantal vond een sticker met het logo van de band en ze begon te trillen van blijdschap. Ze zei dat ze hem meteen op haar schrift wilde plakken maar dat ze bang was dat ze dat niet durfde omdat hij te bijzonder was. Ik voelde hetzelfde. Alsof elk klein ding dat wij vonden een schat was die te waardevol was om zomaar op iets te plakken.

We kochten alles dat we konden betalen en fietsten daarna terug, half in stilte, half in hysterisch gelach omdat wij niet konden geloven dat wij dit allemaal hadden gevonden. Toen ik thuis kwam rende ik mijn kamer

in, deed de deur dicht en spreidde alles op mijn bed uit alsof het sieraden waren. De poster van Chantal legde ik bovenaan, midden op het bed, alsof het het hart van de hele verzameling was. Ik kon niet stoppen met kijken.

Ik hing de poster op mijn muur en toen ik achteruit stapte voelde ik opnieuw die tinteling door mijn lichaam gaan. Mijn kamer veranderde echt. Het werd niet alleen maar voller. Het werd persoonlijker. Warmer. Eerlijker. Ik voelde mij alsof ik een tweede huid aan het bouwen was. Een huid van kleuren, geluiden, foto's en herinneringen die nog moesten komen.

Ik zette de radio aan terwijl ik alles op de muur rangschikte en de muziek vloede als een warme deken mijn kamer in. Ik zong zacht mee terwijl ik de knipsels recht hing en de kleine sticker ergens legde waar ik hem elke dag kon zien. Ik voelde mij trots, maar ook zacht. Het was moeilijk uit te leggen. Alsof ik iets had gemaakt dat precies was wie ik was.

Toen het donker werd zette ik mijn lampje aan en dat licht viel precies op de poster. Het leek alsof de bandleden terugkeken. Niet letterlijk natuurlijk, maar toch voelde het zo. Alsof ze deel uitmaakten van mijn leven. Alsof ze niet alleen muziek maakten, maar een plek hadden gekregen in mijn gedachten, in mijn kamer en in mijn hart.

Ik ging op mijn bed zitten en keek naar alles wat ik had opgehangen. Ik voelde hoe mijn hele lichaam rustig werd. Hoe mijn adem langzamer ging. Hoe alles in mij precies klopte zoals het moest kloppen.

En ik wist dat dit nog maar het begin was.

Ik voelde hoe mijn eigen wereld groter werd, mooier, helderder. Alsof de muziek langzaam de muren van mijn kamer opende.

Alsof mijn leven een richting had gekregen die ik al die tijd al nodig had.

13. Als Fan Zijn Even Pijn Doet

Ik werd wakker met een gevoel dat ik nog nooit eerder had gehad. Niet slecht, niet verdrietig, maar ook niet alleen maar blij. Het zat ergens tussen mijn borst en mijn keel in, alsof ik had gedroomd dat ik iets bijzonders bijna had aangeraakt maar dat het net wegglipte toen ik wakker werd. De kamer om mij heen voelde anders, alsof alles iets verder weg stond dan normaal. Zelfs de poster waar ik gisteren nog zo lang naar had zitten staren leek mij net iets minder te bereiken.

Ik ging op de rand van mijn bed zitten en probeerde te begrijpen wat het gevoel precies was. Ik keek naar mijn muur met alle foto's en knipsels en normaal voelde dat als thuiskomen, maar vandaag voelde het alsof er iets miste. Alsof ik iets niet kon vasthouden wat ik wél wilde vasthouden. Ik zette de radio aan, hopend dat de muziek het gevoel zou oplossen, maar het lukte niet meteen. Het nummer dat kwam was mooi, maar het kwam niet binnen zoals gisteren. Het raakte mij wel, maar het deed iets anders. Het maakte mij rustig maar ook juist onrustig. Alsof het iets aanraakte dat ik niet wilde voelen.

Ik probeerde het weg te duwen door mij klaar te maken voor school, maar het bleef zitten. In mijn rug. In mijn nek. In mijn adem. Ik keek nog één keer naar de poster, maar zelfs dat hielp niet. Ik had het gevoel dat de muziek meer van mij vroeg dan ik kon geven. Alsof het fan-zijn ook een soort verantwoordelijkheid werd, een soort druk, iets dat groter werd dan ik ooit had verwacht.

Toen ik naar school fietste voelde ik mij leeg en vol tegelijk. Ik wilde muziek horen, maar ik wilde ook stilte. Ik wilde dat iets mij raakte, maar ik wilde ook dat niets mij zou aanraken. Het was alsof mijn gedachten en emoties ruzie met elkaar maakten terwijl ik gewoon op de fiets zat. Ik wist niet waarom het zo voelde, maar ik wist wel dat het iets met de band te maken had. Met alles wat ik voelde de laatste dagen. Met de spanning van het concert. Met hoe groot het allemaal begon te worden in mijn hoofd.

Chantal stond al klaar op het plein. Zodra ik haar zag wist ik dat zij het niet had. Zij straalde juist. Zij had wél dat gevoel dat ik gisteren had. Dat warme, tintelende, sprankelende gevoel. Ze rende naar mij toe en vertelde dat ze een oude opname had gevonden waar de band live speelde en dat het zo mooi was dat ze er kippenvel van had gekregen. Ze praatte snel en haar stem trilde een beetje van enthousiasme. En ik... ik voelde iets dat ik nooit eerder had gevoeld.

Ik voelde jaloezie.

Niet omdat ik haar iets niet gunde. Nooit. Maar omdat zij op dat moment iets voelde dat ik kwijt was. Iets dat ik had gehad maar dat deze ochtend niet meer in mij zat. Zij straalde van binnenuit en ik voelde mij alsof er een deur in mij dicht was gegaan. En dat deed pijn. Niet fysiek, maar ergens diep. Alsof ik bang was dat ik iets ging kwijtraken dat eigenlijk het belangrijkste voor mij was geworden.

Ik deed mijn best om te lachen, om mee enthousiast te zijn, om haar niet te laten merken dat mijn hart een beetje krom trok. Zij vertelde over een interview dat ze had gelezen, over iets grappigs dat een bandlid had gezegd, en hoe zij erom had moeten lachen. Ik lachte mee, maar het voelde alsof mijn lach een beetje los zat, alsof hij niet helemaal vast zat aan mijn echte gevoel.

Tijdens de les werd het erger. Ik keek naar mijn schrift en normaal voelde ik mij rustig zodra ik de namen opschreef of kleine tekeningetjes maakte. Maar vandaag deden mijn handen raar. Mijn pen gleed niet soepel. Het voelde alsof ik dwangmatig probeerde het gevoel terug te krijgen dat ik gisteren had gehad. Alsof ik bang was dat mijn liefde voor de band afhankelijk was van één gevoel, en dat als dat gevoel weg was, alles weg zou zijn.

Tijdens de pauze zat ik naast Chantal op dezelfde plek waar wij altijd zaten. Zij praatte en praatte en haar ogen glinsterden. Ik keek naar haar en ik voelde mij schuldig omdat ik jaloers was op mijn beste vriendin. Ik haatte dat gevoel. Ik wilde het niet hebben. Maar het bleef.

Toen ze vroeg of ik die live opname wilde horen schrok ik even. Niet omdat ik het niet wilde, maar omdat ik bang was dat het niets zou doen. Dat ik niets zou voelen. Dat ik teleurgesteld zou raken in iets dat ik bijna zag als een deel van mijzelf. Toch knikte ik. Ze zette haar oortjes bij mij in en drukte op play.

De muziek begon zacht. Ik voelde de stem, de bas, het publiek. En toen gebeurde het.

Niet meteen.

Maar heel langzaam.

Zoals een golf die steeds groter wordt.

Het gevoel kwam terug.

Niet precies hetzelfde.

Maar warm.

Diep.

Rustig.

Zacht.

Het voelde alsof de muziek mijn jaloezie wegspoelde. Alsof het mij zei dat het oké was om een slechte ochtend te hebben. Dat fan zijn niet alleen bestaat uit alleen maar sprankelende vreugde. Dat liefde voor iets soms ook onzekerheid betekent, en angst, en verlangen dat meer is dan je kunt vasthouden.

Toen het nummer klaar was keek ik naar Chantal en ik voelde mij schuldig en opgelucht tegelijk. Ik zei dat ik een rottag had. Zonder uitleg. Zonder details. En zij knikte zonder iets te vragen. Ze legde haar hand zacht tegen mijn arm en dat was genoeg.

Na school fietste ik langzaam naar huis. Ik zette de radio aan en ging op mijn bed liggen terwijl de muziek mijn kamer weer vulde. Het voelde alsof mijn hart weer op zijn plek lag. Niet omdat ik van alles

begreep, maar omdat ik wist dat het gevoel niet weg was. Dat het nooit helemaal weg zou gaan. Dat het deel van mij was geworden. Echte liefde is niet altijd perfect. Zelfs niet de liefde voor muziek. Zelfs niet de liefde voor een band.

Ik keek naar mijn poster en hij voelde weer als thuiskomen.

Zacht.

Warm.

Veilig.

En ik wist dat het oké was dat ik soms even niets voelde.

Omdat het uiteindelijk altijd terug zou komen.

14. de Dag Dat Ze Bewogen

Die ochtend voelde ik mij alsof mijn hele lichaam al vooruit wilde rennen zonder dat ik wist waarheen. Ik stond op met het idee dat ik iets zou ontdekken. Niet iets kleins, maar iets dat mijn hoofd weer helemaal zou vullen op de manier die ik de afgelopen dagen zo had gevoeld. De lucht in mijn kamer voelde koel, maar onder mijn ribben zat een warme druk die voelde alsof iemand zachtjes tegen mij zei dat ik mij klaar moest maken.

Ik zette mijn radio aan terwijl ik mijn trui aantrok en mijn haren vastmaakte. Ik luisterde naar elk geluid dat uit de boxen kwam. Niet omdat ik dacht dat het meteen het nummer zou zijn dat ik wilde horen, maar omdat de muziek mij rustig maakte. Alsof het mij weer op de plek zette waar ik moest zijn. Ik keek naar mijn muur en voelde diezelfde trots als gisteren. Alles wat daar hing was deel van mij geworden.

Op school wachtte Chantal weer op mij. Ze stond te springen op haar plek, alsof ze letterlijk niet stil kon staan. Toen ze mij zag rennen naar haar toe begon ze meteen te praten voordat ik mijn fiets had kunnen neerzetten. Haar woorden kwamen in golven. Ze zei dat ze iets had gevonden. Iets groots. Iets dat wij móesten zien. Haar ogen glinsterden en ik voelde mijn hart meteen sneller gaan. Ik wist dat het belangrijk was. Ik voelde het aan de manier waarop ze haar handen tegen elkaar drukte en hoe ze nauwelijks adem haalde.

Tijdens de pauze sleepten we elkaar bijna naar onze vaste plek. Ze pakte haar telefoon en hield hem vast alsof het een soort magisch voorwerp was. Ze zei dat ze gisteravond in een oude doos vol dvd's en videobanden had gezocht en dat ze een opname van een oud muziekprogramma had gevonden. Een programma waar Doe Maar in zat. Niet alleen zingen maar praten. Lachen. Bewegen. Echte beelden. Geen foto's. Geen stilstaande plaatjes. echte momenten.

Mijn hart sloeg zo hard dat ik bijna duizelig werd.

Ze zette de video aan en we hielden het scherm tussen ons in alsof het kon breken als we te hard ademhaalden. En toen gebeurde het.

De band kwam in beeld.

Niet als foto.

Niet als poster.

Maar echt.

Écht.

Ze liepen. Ze glimlachten. Ze praatten tegen het publiek. En toen speelden ze. De muziek klonk bekend maar op een andere manier. Raker. Dieper. Alsof het door de kamer kwam in plaats van uit een radio. Ik voelde hoe mijn keel dichttrok toen ik zag hoe hun handen over de instrumenten gleden. Hoe hun gezichten veranderden tijdens het zingen. Hoe hun ogen straalden wanneer het publiek begon te juichen.

Ik kon mijn adem niet onder controle krijgen. Het voelde alsof de grond onder mij iets zachter werd, alsof mijn lichaam probeerde te begrijpen wat mijn hoofd al wist: dit was het moment waarop alles veranderde.

Ik keek vooral naar hun gezichten. Naar hun lachjes die ze tussendoor uitwisselden. Naar hoe ze soms naar beneden keken alsof ze in een wereld zaten die alleen zij konden horen. Naar hoe ze zich bewogen alsof de muziek uit hun eigen ribben kwam. Ik voelde een warmte door mijn lichaam gaan die helemaal tot mijn vingertoppen kwam.

Chantal kneep in mijn hand toen de camera close-up ging en ik voelde hoe mijn hart bijna brak van pure emoties. Niet verdriet, niet blijdschap, maar iets dat daar tussenin zat. Iets dat je alleen voelt wanneer je verliefd bent op iets dat je nooit helemaal krijgt. Iets dat je raakt op een plek waarvan je niet wist dat die bestond.

Toen de video stopte bleven we allebei stil. Alsof praten de magie zou verpesten. Alsof woorden te klein waren voor wat we net hadden gezien.

Pas na een minuut zei Chantal zacht dat zij het gevoel had alsof ze hen nu écht kende. Alsof de foto's nooit genoeg waren geweest. Alsof de muziek pas nu helemaal binnenkwam. Ik knikte en voelde een golf van herkenning. Ik had precies hetzelfde. De band was vanaf dat moment niet meer alleen muziek. Niet meer alleen posters. Niet meer alleen stemmen uit een radio. Het werden mensen. Echte mensen. Met echte blikken. Echte lachjes. Echte energie.

In de les dacht ik aan niets anders. Ik zag hun gezichten telkens weer voor mij. Ik zag hoe één van hen tijdens het zingen zijn schouder optilde. Hoe een ander met zijn ogen dicht speelde, alsof de hele wereld buiten hem even ophield te bestaan. Ik voelde mij alsof ik in hun wereld had mogen kijken, heel even.

Na school fietsten we niet meteen naar huis. We gingen naar Chantal omdat zij de video opnieuw wilde bekijken. En opnieuw. En opnieuw. We zaten op de grond voor haar oude tv en keken met open mond naar elk detail. Ik ontdekte dingen die ik tijdens het eerste kijken gemist had. Kleine gebaren. Blikken. Manieren waarop ze met elkaar praatten zonder woorden te gebruiken.

Terwijl de zon onderging zaten we nog steeds op de vloer, alsof de tijd was gestopt. We praatten over de manier waarop ze stonden op het podium. Hoe hun persoonlijkheden zichtbaar werden. Hoe warm ze leken. Hoe dichtbij ze voelden terwijl ze in werkelijkheid ver weg waren, in een tijd waarin ik nog niet eens bestond.

Toen ik eindelijk naar huis fietste voelde ik mij alsof ik in een droom zat. Alsof ik de wereld had gezien in een kleur die ik nooit eerder had gezien. Alles om mij heen leek zachter en dichterbij tegelijk.

Thuis zette ik de radio aan en ging op bed liggen met mijn handen over mijn gezicht. De muziek klonk anders die avond. Zachter. Intiemmer.

Alsof ik de gezichten achter de stemmen eindelijk kende. De stilte tussen de zinnen voelde niet meer leeg. Alles voelde gevuld.

Ik wist dat dit hoofdstuk van mijn leven groter werd dan ik ooit had verwacht.

Ik wist dat de band vanaf nu niet alleen muziek was.

Ze waren mensen in mijn hoofd geworden.

Mensen die bewogen, lachten, spraken, leefden.

En ik voelde dat ik steeds dichterbij hen kwam.

Niet in het echt.

Maar in mijn hart.

In mijn gedachten.

In mijn wereld.

15. Het Concert Krijgt Een Datum

Ik werd wakker voordat mijn wekker ging, alsof mijn lichaam besloot dat het genoeg had aan slaap. Ik lag met mijn ogen open en luisterde naar het geluid van de vroege ochtend dat door mijn raam naar binnen kroop. Normaal voelt dat geluid als stilte, maar vandaag voelde het alsof er iets mee bewoog. Alsof er muziek in verstopt zat. Mijn hoofd vulde zich vanzelf met melodieën en ik wist dat de dag niet rustig zou worden. Er zat een soort spanning in mijn borst die voelde alsof ik bijna moest rennen terwijl ik nog in bed lag.

Ik ging rechtop zitten en keek naar de poster van de band die boven mijn bureau hing. Hij leek helderder dan gisteren. Alsof de kleuren licht gaven. Ik voelde hoe mijn hart rustig werd terwijl ik naar de gezichten keek. Het was vreemd hoe zij mij meer rust konden geven dan welk persoon in mijn omgeving dan ook. Ik dacht zelfs even dat dit misschien was hoe sommigen zich voelen wanneer ze verliefd zijn op iemand. Dat je blik naar één plek gaat en daar meteen blijft hangen omdat het veilig voelt.

Ik zette de radio aan en liet de muziek mijn kamer vullen terwijl ik mijn haren borstelde. Het nummer dat kwam herkende ik, maar ineens hoorde ik kleine dingen die ik nooit eerder had opgemerkt. Alsof mijn oren steeds beter werden getuned op hun geluid. Kleine adempjes tussen de zinnen. Een zacht tikje van een snaar. Een ademhaling vlak voordat de zang begon. Die details maakten het allemaal nog echter. Nog mooier.

Toen ik op mijn fiets stapte voelde ik mijn handen trillen van een soort voorpret die ik niet kon uitleggen. Het concert was nog lang niet vandaag, maar het voelde alsof er iets dichterbij kwam. Alsof elke dag een stukje van de reis was. En langzaam begonnen die stukjes een pad te vormen. Een pad richting het moment dat wij daar zouden staan. In een zaal. Tussen mensen. Voor een podium. Het idee alleen al maakte mijn buik warm en mijn adem korter.

Chantal stond bij de schoolpoort en zwaaide zo enthousiast dat ze haar eigen tas bijna liet vallen. Ze rende naar mij toe en zei dat ze iets belangrijks moest vertellen. Haar stem klonk haastig maar niet nerveus, meer zoals iemand die net iets magisch heeft gevonden. Ik voelde mijn buik samentrekken van nieuwsgierigheid nog voordat ze iets had gezegd.

Tijdens de pauze trokken we ons weer terug bij het fietsenhok, de plek die langzaam onze Doe Maar plek werd. Chantal haalde het Doe Maar schrift uit haar tas en liet mij een pagina zien die ze gisteravond had gemaakt. Ik voelde hoe mijn keel een beetje prikte toen ik ernaar keek. Ze had een heel schema gemaakt met de maanden tot aan het concert. Kleine vakjes waar we konden opschrijven hoeveel geld we elke week hadden. Kleuren die stonden voor hoe dichtbij we waren. En kleine notities erbij over belangrijke datums.

Het voelde niet meer alsof we droomden.

Het voelde alsof we plannen hadden.

Échte plannen.

Ze zei dat haar moeder had beloofd dat zij mocht oppassen bij de burens. En dat ze misschien zelfs een keer mocht helpen bij de bakker in het weekend als er plek was. Ik voelde een soort trots voor haar die helemaal niet jaloers voelde maar juist warm, alsof ik wilde dat ik haar kon knuffelen zonder dat het vreemd was.

Ik zei dat ik aan mijn moeder zou vragen of ik meer klusjes mocht doen. Ramen lappen. De tuin vegen. Boodschappen brengen naar oma. Alles om dichterbij dat moment te komen. Chantal knikte alsof dit precies was wat wij moesten doen. Alsof het vanzelfsprekend was.

In de lessen kon ik niet stilzitten. Mijn gedachten renden als kinderen door mijn hoofd. Ik zag beelden van het concert voor mij, alsof het al een herinnering was. Ik zag lichten. Beweging. Handen in de lucht. De bandleden die opkomen en beginnen te spelen. Het eerste geluid dat door mijn ribben zou gaan. Ik voelde het bijna lichamelijk. Ik moest diep ademhalen omdat het anders te veel werd.

Toen de school uit was liepen Chantal en ik samen naar de stad omdat we iets wilden kopen dat ons nog meer zou helpen met het aftellen. We kwamen in een kleine winkel met veel prulletjes. Alles stond door elkaar, maar ergens tussen de rommel vond Chantal een klein houten doosje met een metalen sluiting. Ze hield het omhoog en ik wist meteen dat wij hetzelfde dachten. Het voelde alsof dit onze nieuwe schatkist moest worden. Voor concertdingen. Voor kaartjes. Voor bonnetjes. Voor herinneringen.

Ik betaalde de helft en zij betaalde de andere helft. Het voelde alsof wij samen iets kochten dat niet van één van ons was maar van ons beiden. We hielden het doosje tegen onze borst alsof het kon vallen en breken.

Thuis ging ik meteen naar mijn kamer en zette het doosje op mijn bureau naast het schrift. Ik keek ernaar alsof het iets magisch was. Alsof het gevuld was met iets dat nog moest komen. De muziek van de radio vulde mijn kamer terwijl ik het open en dicht deed. De klik van het metalen slot klonk als een soort belofte.

Ik dacht aan de band. Aan de manier waarop hun muziek mijn leven had veranderd. Aan hoe Chantal en ik nu leefden met dat concert als een soort zon in de verte. Een zon die wij langzaam tegemoet liepen. Elke dag een beetje dichterbij.

Toen het donker werd en mijn kamer warm oplichtte van mijn bureaulamp voelde ik weer die zachte trilling in mijn borst. Niet luid. Niet heftig. Maar constant. Alsof er een draad tussen mij en dat concert gespannen was die elke dag een beetje strakker stond.

Ik wist dat dit hoofdstuk van mijn leven niet zomaar een fase was.
Ik wist dat dit groter was dan verliefdheid.
Groter dan een hobby.
Groter dan alles dat ik hiervoor had gehad.

Het concert was niet alleen een datum.
Het was een toekomst.

Een kompas.

Een droom die al aan het uitkomen was voordat hij begon.

En ik voelde dat ik er klaar voor was.

Elke dag meer dan de dag ervoor.

16. de Fanclubdag Bestaat Echt

Ik werd wakker met het gevoel dat mijn hoofd ergens anders was geweest dan mijn lichaam. Alsof ik in mijn slaap door gangen had gelopen die ik nog nooit had gezien maar die toch vertrouwd voelden. Ik ging rechtop zitten in bed en keek naar mijn muur vol posters die elke dag een beetje meer leken te leven. De kleuren waren nog steeds helder en de gezichten op de foto's leken mij op een zachte manier te begroeten. Soms voelde ik mij bijna schuldig dat ik zoveel voelde voor mensen die ik nog nooit had ontmoet, maar dat gevoel ging meteen weg zodra ik naar hun ogen keek.

Ik zette de radio aan en liet de muziek binnenkomen alsof het warme lucht was. Het nummer dat draaide was niet eens mijn favoriete nummer, maar toch voelde het vertrouwd, alsof het precies de juiste toon had om de ochtend te beginnen. Terwijl ik mijn trui aantrok probeerde ik vast te houden aan dat rustige gevoel dat de muziek mij gaf, maar er zat iets anders in mijn borst dat ik niet kon plaatsen. Een soort verwachting. Een spanning die ik niet herkende.

Toen ik naar school fietste voelde ik de wind koud langs mijn wangen gaan, maar in mijn borst werd alles juist warmer. Ik had het gevoel dat er vandaag iets zou gebeuren. Iets waarvan ik nog niet wist wat het was, maar dat ik wel kon voelen in de lucht. Chantal stond bij de ingang van de school en ze zwaaide met allebei haar armen alsof ze niet kon wachten om mij iets te vertellen.

Ze rende naar mij toe en ik zag meteen dat ze bijna ontplofte van opwindning. Haar wangen waren rood, en haar ogen glinsterden zoals ze alleen doen wanneer ze iets groots heeft ontdekt. Ik voelde een rilling over mijn rug nog voordat ze iets zei. Ik wist dat dit niet zomaar een dag zou worden.

Tijdens de pauze sleurde ze mij letterlijk mee naar onze vaste plek achter de gymzaal. Ze keek om zich heen alsof ze zeker moest weten dat niemand ons kon horen, en toen haalde ze met een theatrale

beweging een opgevouwen blaadje uit haar jaszak. Ze gaf het aan mij en zei dat ik moest lezen wat erop stond.

Ik vouwde het blaadje open.

En daar stond het.

Een fanclubdag.

Een echte fanclubdag.

Met ontmoetingen.

Met handtekeningen.

Met foto's.

Met muziek.

Met spullen die je alleen daar kon kopen.

Ik voelde iets in mijn borst openspringen als een vuurpijl. Het was alsof ik plotseling begreep dat de wereld die ik tot nu toe alleen van binnen had gevoeld, ook echt bestond. Buiten. Met andere mensen zoals wij. Met fans. Echt fans. Meisjes zoals wij die dezelfde spanning voelden. Die dezelfde posters ophingen. Die dezelfde liedjes duizend keer draaiden.

Ik keek naar Chantal en ik wist dat zij voelde wat ik voelde. Haar handen trilden terwijl ze zei dat ze dit online had gevonden, helemaal per ongeluk, omdat ze aan het zoeken was naar een oud optreden. Ze had geklikt op een link en toen was ze hier terechtgekomen. Ze zei dat ze de hele avond had liggen trillen in haar bed omdat ze niet kon geloven dat er een plek bestond waar mensen zoals wij konden zijn zonder vreemd te worden aangekeken.

Mijn hoofd vulde zich met beelden van een zaal vol mensen die hetzelfde voelden als ik. Meisjes met posters. Jongens met buttons. Mensen die lachten, huilden, gilden, dansten. En de band die daar ergens rondliep. Niet op een podium. Niet achter glas. Maar dichtbij. Dicht genoeg om naar te kijken zonder dat het verboden voelde.

Ik probeerde rustig adem te halen, maar het lukte niet. Ik voelde mijn hart zo hard slaan dat het bijna pijn deed. Ik zag in mijn hoofd hoe wij daar zouden staan. Ik zag hoe de band misschien langs ons zou lopen. Ik zag Chantal die mij bij mijn arm zou grijpen. Ik zag de glimlach op haar gezicht en ik wist dat ik dezelfde zou hebben.

Chantal zei dat ze niet wist of het dit jaar nog was, maar dat het ergens rond dezelfde tijd als het concert gepland werd. Ze zei dat ze moest blijven zoeken, dat ze de datums nog niet had gevonden, maar dat het bestond. Dat alleen al maakte mijn buik omdraaien van vreugde.

In de lessen kon ik helemaal niets meer. Ik hoorde niets van wat de docenten zeiden. Elke keer wanneer ik mijn ogen sloot zag ik de woorden fanclubdag op het blaadje. Ik tekende het woord in de kantlijn van mijn schrift en meteen voelde ik een warmte opkomen die bijna te groot was.

Na school gingen we meteen naar Chantal's huis omdat we meer wilden weten. We zetten haar oude laptop op tafel en zochten alsof we een geheim wilden ontrafelen. Soms dachten we dat we iets hadden gevonden, maar dan klopte het niet. Soms kwamen we op verkeerde pagina's terecht en moesten we helemaal opnieuw beginnen. Maar elke klik voelde alsof we dichterbij kwamen.

En toen gebeurde het.

Een datum.

Een echte datum.

Niet zeker.

Maar wel waarschijnlijk.

Zo dichtbij het concert dat het bijna eng was.

Chantal gilte zachtjes en drukte haar handen tegen haar mond. Ik legde mijn hoofd op haar schouder en ik voelde tranen prikken achter mijn ogen. Niet verdriet. Maar pure, rauwe, overweldigende blijdschap.

Het idee dat we misschien niet alleen naar het concert zouden gaan, maar ook de band zouden kunnen zien op een plek waar zij rondliepen alsof het normaal was, maakte mijn hele lichaam licht.

Thuis ging ik op mijn bed liggen met mijn handen over mijn gezicht terwijl de radio speelde. Ik voelde hoe mijn hart zo vol werd dat ik dacht dat het niet meer paste. Het idee dat de band misschien in dezelfde ruimte zou zijn als wij was zo groot dat het bijna pijn deed. Maar het was de mooiste pijn die ik ooit had gevoeld.

Ik keek naar mijn poster en ik voelde iets dat niet meer te omschrijven was.

Het was liefde.

Het was hunkering.

Het was hoop.

Het was verlangen dat te groot was voor één lichaam.

En ik wist het zeker.

Wij zouden hier naartoe gaan.

We zouden het meemaken.

En niets, helemaal niets, zou meer hetzelfde zijn.

17. Alles Wordt Plots Mogelijk

Ik werd wakker met een sprong in mijn hart, alsof er diep vanbinnen iemand zachtjes riep dat ik moest opschieten. Ik lag even stil en luisterde naar mijn eigen adem, die sneller ging dan normaal. De lucht in mijn kamer voelde zwaar en licht tegelijk, alsof er iets in hing dat ik nog niet kon aanraken. De posters keken terug naar mij zoals elke ochtend, maar vandaag voelde het alsof ze meer betekenis hadden, alsof ze wisten wat er ging komen.

Ik zette de radio aan terwijl ik nog in mijn bed lag. Het eerste nummer dat kwam was niet eens van de band, maar toch voelde het alsof de muziek mij ergens naartoe duwde. Alsof de wereld aan het aftellen was zonder dat ik het zag. Ik ging zitten en voelde dat mijn hart opnieuw sneller ging. De fanclubdag waarover we gisteren hadden gelezen bleef maar door mijn hoofd spoken. Het idee dat er een plek bestond waar wij hen konden ontmoeten, waar de band misschien gewoon voorbij zou lopen, leek nog steeds te groot om echt te begrijpen.

Op school zag ik Chantal al voordat ik mijn fiets had geparkeerd. Ze stond met haar armen over elkaar en wiebelde op haar voeten, alsof ze zichzelf moest tegenhouden om niet weg te rennen. Toen ze mij zag kwam ze meteen op mij af en zei dat ze vandaag alles wilde uitzoeken. Niet later. Nu. Vandaag. Zij had de hele nacht niet geslapen omdat ze bang was dat de fanclubdag misschien vol zou zitten of dat wij te laat zouden zijn. Ik voelde dezelfde angst, dezelfde drukkende spanning in mijn borst die zei dat wij iets moesten doen voordat het zou verdwijnen.

Tijdens de eerste pauze zaten wij achter de gymzaal met haar telefoon tussen ons in. De wind was koud maar ik voelde daar niets van omdat mijn binnenkant juist gloeiend heet was. We zochten opnieuw naar dat ene bericht, dat ene forum, die ene pagina waar de aanwijzingen stonden over de fanclubdag. Maar alles leek te verdwijnen. Pagina's laadden niet, berichten waren verwijderd, en sommige dingen klonken alsof ze door iemand waren geschreven die het niet zeker wist.

Ik voelde paniek opkomen. Het soort paniek dat begint in je buik en dan langzaam naar je keel kruipt alsof het je adem wil stelen. Ik zei tegen Chantal dat ik bang was dat het nep was, dat iemand het had verzonnen, en dat wij er helemaal ingetrapt waren. Mijn stem trilde en ik haatte het dat zij dat kon horen.

Chantal legde haar hand op mijn arm en zei dat we moesten blijven zoeken. Zij gaf nooit op. Nooit. Zelfs wanneer ik in paniek raakte bleef zij rustig op een manier die mij altijd verbaasde. Ze zei dat zij de datum opnieuw zou vinden, dat het moest bestaan, dat dit niet zomaar iets was dat iemand verzoon. En toen gebeurde het.

Ze vond iets.

Een klein berichtje op een pagina die zo oud was dat hij bijna niet meer te lezen was. Een paar regels. Een datum. Een locatie. Niet helemaal duidelijk, maar genoeg om iets te voelen. Mijn hart sloeg zo hard dat ik mijn eigen adem hoorde. Het bericht zei dat de fancubdag meestal vlak na de start van de tour werd gehouden. Dat het elk jaar ongeveer rond dezelfde datum gebeurde. Dat fans er al vroeg bij moesten zijn omdat de kaarten snel weg waren.

Ik voelde een soort elektriciteit door mijn hele lichaam gaan. Niet gevaarlijk. Maar intens. Alsof ik elk moment kon wegrekken of springen of huilen. Het bericht gaf geen zekerheid, maar het gaf iets dat nog beter was. Hoop. Echte hoop.

We besloten dat we een plan moesten maken. Niet morgen. Nu. We haalden ons Doe Maar schrift uit onze tassen en begonnen te schrijven alsof wij een groot onderzoeksteam waren. We schreven:

Wanneer verwachten we de fancubdag.
Hoeveel geld moeten we hebben.
Hoe komen we er.
Wie brengt ons.
Wie haalt ons op.

Wat doen we als het vol zit.
Wat doen we als we te laat zijn.

Het schrift vulde zich snel met onze haastige handschriften. Chantal tekende pijltjes en schema's en kleine hartjes die ze automatisch tekende zodra ze enthousiast werd. Ik voelde mijn handen trillen terwijl ik schreef, maar het maakte niet uit. Het voelde alsof wij in beweging waren gekomen. Alsof de wereld weer een stukje opschoof in onze richting.

Na school gingen we niet meteen naar huis. We gingen naar de bibliotheek omdat we daar rustiger konden zoeken. We zaten in een hoekje bij het raam en onze hoofden hingen dicht bij elkaar terwijl we op haar telefoon en op oude computers naar informatie zochten. Soms geloofden we even dat we iets hadden gevonden. Soms leek het alsof we terug bij nul waren. Maar telkens wanneer ik wilde opgeven keek ik naar Chantal en zag ik dat zij dat nooit zou doen.

Toen de zon onderging en de bibliotheek bijna sloot, vonden we eindelijk iets dat voelde alsof het echt was. Een oud krantenartikel over een fancubdag van een paar jaar geleden. Met foto's. Met handtekeningen. Met lachende fans. En daaronder stond dat de dag werd georganiseerd door een officiële fancub. Geen neppe groep. Geen roddel. Maar echt.

Ik voelde mijn adem stoppen toen ik de foto zag van de fans die handtekeningen kregen. Het was alsof ik mijn toekomst zag. Ik zag mijzelf daar staan. Chantal naast mij. Poster in mijn handen. Hart in mijn keel. En de band zo dichtbij dat ik hun stemmen kon horen zonder microfoon.

Toen ik thuis kwam voelde mijn kamer alsof hij te klein was voor mijn emoties. De posters leken mij aan te kijken alsof zij wisten dat ik een nieuwe stap had gezet. Ik zette de radio aan en ging op mijn bed zitten terwijl de muziek mijn hele lijf vulde. Ik hield het verzameldoosje vast dat wij hadden gekocht en drukte het tegen mijn borst. Ik voelde hoe

groot mijn verlangen was geworden. Hoe sterk mijn hoop was. Hoe dicht het concert en nu ook de fanclubdag bij mijn gedachten stonden.

Ik sloot mijn ogen en zag letterlijk voor mij hoe ik daar zou staan. Hoe de bandleden langs mij zouden lopen. Hoe hun stemmen zouden klinken. Hoe hun handen mijn poster zouden vasthouden om te tekenen.

Het voelde bijna te veel.

Bijna te mooi.

Bijna te echt.

En ik wist dat wij dit zouden doen.

Wij zouden gaan.

Wij zouden alles vinden.

Wij zouden alles meemaken.

En niets ter wereld zou ons nog tegenhouden.

18. Niets Wordt Ooit Nog Gewoon

Ik werd wakker voordat het licht door mijn gordijnen kwam. Het voelde alsof mijn lichaam al klaar was voordat mijn gedachten konden begrijpen wat er gebeurde. Ik lag stil, met mijn ogen half open, en ik voelde dat de wereld anders was dan gisteren. Niet omdat er iets groots in het nieuws was of omdat er iets in huis veranderd was, maar omdat ik anders was. Alsof er iets in mij tot rust was gekomen en tegelijk was ontwaakt.

Ik ging rechtop zitten en mijn ogen gingen meteen naar mijn muur. De posters, de foto's, de knipsels, de tekening die ik zelf had gemaakt. Alles leek alsof het licht gaf, zelfs in het halfdonker. Alsof mijn kamer eindelijk precies was zoals hij moest zijn. Ik voelde een zachte warmte in mijn borst die zich langzaam verspreidde naar mijn armen en mijn keel. Ik wist dat dit geen gewone dag zou worden.

Ik zette de radio aan en liet de muziek zachtjes door de kamer stromen. De melodieën vulden de ruimte op een manier die voelde alsof ik werd omhelsd door iets dat ik zelf had uitgekozen. Ik sloot mijn ogen een paar seconden en ik voelde meteen hoe de muziek mijn gedachten op orde zette. Elke toon voelde alsof iemand een zachte hand over mijn schouders legde en zei dat ik moest kalmeren.

Toen ik naar school fietste voelde de lucht frisser dan normaal. De wind langs mijn wangen maakte mij wakker, maar mijn binnenkant was juist warm. Ik voelde mij sterker dan gisteren. Alsof ik een geheim kon dragen zonder dat iemand anders het hoefde te weten. Chantal wachtte bij de ingang van de school en toen ze mij zag begon ze te lachen op een manier die mij meteen thuis liet voelen. Ze zei dat ze iets had gedroomd over de fanclubdag maar dat ze het niet helemaal kon uitleggen. Ik zei dat ik hetzelfde had gehad.

Tijdens de pauze gingen we naar onze vaste plek en haalden we meteen het Doe Maar schrift naar boven. Het voelde alsof dat schrift inmiddels een deel van onze vriendschap was geworden. Een soort hart dat buiten ons lichaam klopte. We zetten ons neer op de grond, tegen de

muur van de gymzaal, met de koude tegels onder ons, en we begonnen te praten alsof we in onze eigen wereld zaten.

We lachten om hoe zenuwachtig we waren, ook al was de fancubdag nog niet helemaal bevestigd. We maakten plannen die soms nergens op sloegen en soms precies klopten. We praatten over wat we aan zouden trekken. Of we een spandoek moesten maken. Of we onze posters moesten meenemen of juist iets nieuws moesten maken. We praatten over hoe het zou klinken wanneer de band de zaal binnen liep. Hoe het rook. Hoe het voelde om daar te zijn.

Ik voelde hoe mijn hart sneller ging terwijl ik luisterde naar Chantal die alles met zoveel vuur vertelde dat het leek alsof ze het al had meegemaakt. En ik wist dat zij hetzelfde voelde wanneer ik begon te praten. Het was alsof we samen een toekomst aan het bouwen waren die al bijna tastbaar was.

Tijdens de les ging het mis.
Niet op een negatieve manier.
Maar op een overweldigende manier.

Ik zat naar het raam te kijken en ineens zag ik voor mij hoe wij in die zaal zouden staan. Niet als fantasie. Maar als een herinnering van de toekomst. Ik zag de lichten. Ik zag de bewegingen. Ik zag de silhouetten van de bandleden die opkwamen. Ik hoorde het eerste geluid door mijn lichaam gaan. En ik voelde mijn ogen vochtig worden omdat het zo echt leek. Ik knipperde snel zodat niemand het zag, maar vanbinnen wist ik dat dit moment iets in mij had verschoven.

Na school gingen Chantal en ik nog één keer de informatie nalopen die we hadden gevonden. Niet omdat we twijfelden, maar omdat we het gevoel hadden dat dit het begin was van iets dat wij moesten vastleggen. We schreven de mogelijke datum op. De mogelijke locatie. De stappen die wij moesten zetten. Het geld dat wij nog moesten sparen. Alles kwam op papier te staan. En toen ik het woord fancubdag opschreef voelde ik hoe mijn hand trilde.

Toen ik thuis kwam deed ik mijn tas op de grond en liep meteen naar mijn kamer. Ik ging op mijn bed zitten en keek naar de poster boven mijn bureau. Ik dacht aan hoe het zou zijn als ik straks een handtekening zou hebben. Een echte. Niet geprint. Niet uit een tijdschrift geknipt. Maar met een echte stift. Vastgehouden door een hand die al die muziek had gemaakt waar ik elke dag mee wakker werd.

De muziek op de radio veranderde weer in een lied dat ik kende. De melodie vulde mijn kamer en mijn gedachten begonnen langzaam te dalen. Ik voelde geen paniek meer. Geen jaloersheid. Geen onzekerheid. Alleen dat warme, diepe, allesomvattende gevoel dat ik kreeg sinds ik de muziek van Doe Maar in mijn leven had toegelaten.

Ik ging plat op mijn bed liggen en voelde hoe mijn lichaam zwaar werd. Mijn gedachten gingen langzaam, rustig, alsof ze door een zachte laag water bewogen. Ik dacht aan het concert. Aan de fanclubdag. Aan de posters in mijn kamer. Aan het potje met geld dat langzaam voller werd. Aan het schrift dat steeds dikker werd met plannen en dromen.

En toen besepte ik het.

Dit was niet zomaar een tijd in mijn leven.
Niet zomaar een bevestiging.
Niet zomaar muziek.

Dit was het begin van iets dat mij zou vormen.
Iets dat ik later nog steeds zou voelen.
Iets dat groter was dan ik op dat moment begreep.

Ik voelde dat ik veranderde.
Langzaam.
Maar echt.

De band was geen hobby meer.
Het werd een deel van wie ik was.
Van mijn hart.

Van mijn dagen.
Van mijn toekomst.

Ik keek naar mijn muur en ik wist het zeker.
Mijn leven zou nooit meer hetzelfde worden.
En dat voelde niet eng.
Het voelde als thuiskomen in iets dat ik al die tijd al miste.

Epiloog

Ik zit nu aan mijn eettafel, in een huis dat stil is op een manier die vroeger onmogelijk leek. Buiten gaan auto's voorbij en af en toe hoor ik iemand praten op straat, maar in mij klinkt vooral iets anders. Iets ouds. Iets zachts. Iets dat ik bijna was vergeten. Mijn oude dagboek ligt open voor mij, met de bladzijden een beetje vergeeld en de randjes licht gevouwen door hoe vaak ik het ooit heb vastgehouden.

Het voelt vreemd om de woorden van mijn zestienjarige zelf terug te lezen. Alsof ik door een raam kijk naar een meisje dat ik nog ken, maar dat ik zelf niet meer ben. Toch herken ik haar meteen. Haar vuur. Haar chaos. Haar eindeloze enthousiasme dat soms alle kanten uitschoot. Haar enorme emoties die alles groter maakten dan het was. Haar hart dat meteen overstroomde zodra muziek begon te spelen.

En vooral haar liefde voor één band die haar hele wereld kleurde.

Ik lees hoe ik schreef over de posters boven mijn bed, de radio die altijd aan stond, de plannen die ik maakte met Chantal, en ik moet lachen omdat ik het allemaal weer voel. De spanning die door mijn buik ging wanneer ik een nieuw nummer hoorde. De manier waarop mijn gedachten soms alleen nog maar bestonden uit melodieën en stemmen. De obsessie die tegelijk zo onschuldig en zo groots was.

Wanneer ik lees over de fanclubdag en het concert moet ik even stoppen. Niet omdat het pijn doet, maar omdat het zoveel oproept dat ik mijn eigen adem hoor in de stilte van de kamer. Ik weet nog hoe intens dat allemaal voelde. Hoe het idee dat ik de band in het echt zou zien mij bijna liet trillen. Hoe mijn vriendschap met Chantal in die tijd alles was wat ik nodig had.

En ergens voel ik een soort zachtheid over mijn wangen gaan, alsof dat meisje van toen even naast mij komt zitten. Alsof zij fluistert dat ik niet moet vergeten hoe mooi het was om zó te voelen.

Ik kijk naar de bladzijden en ik besef dat dit dagboek niet alleen ging over muziek. Het ging over verlangen. Over hoop. Over vriendschap. Over dromen die groter waren dan ons kleine leven. Het ging over ontdekken wie ik was en waar mijn hart van ging branden. Het ging over leren dat iets je leven kan veranderen, zelfs als je het nooit kunt vasthouden.

Ik ben dankbaar dat ik dit terug heb gevonden. Dankbaar dat ik dat meisje ooit was. Dankbaar dat mijn hart toen zo open stond dat muziek er meteen doorheen kon wandelen en alles kon veranderen.

En terwijl ik dit schrijf voel ik de neiging om de radio harder te zetten. Niet om terug te gaan in de tijd, maar om dat gevoel weer even te laten bestaan. Dat warme, volle, pure gevoel dat ik dacht dat ik kwijt was maar dat blijkbaar gewoon ergens in mij had zitten wachten.

Toen ik de laatste bladzijde omsloeg voelde ik een diepe rust. Niet omdat het verhaal af is. Maar omdat ik weet dat sommige dingen nooit echt voorbij gaan.

De muziek van Doe Maar hoort daar bij.
Mijn jeugd hoort daar bij.
Mijn vriendschap met Chantal hoort daar bij.
En dat meisje van zestien dat alles zo intens voelde, hoort daar ook bij.

Ik ben haar niet meer.
Maar ze leeft nog ergens in mij.
En ik ben blij dat ik haar terug heb gevonden.

Het was voor mij weer mooi om dit dagboek terug te vinden en te lezen.
Ik hoop dat jullie het ook leuk vonden en misschien zelfs de muziek van Doe Maar gaan beluisteren.

Kelly Schommel
2026

© Copyright 2022 door Ryde Productions – Alle rechten voorbehouden.

Het is niet toegestaan om enig deel van dit document te reproduceren, te dupliceren of door te geven, noch in elektronische vorm, noch in gedrukte vorm. Het opnemen van deze publicatie is streng verboden.

Verliefd op DOE MAAR

Toen Kelly zestien was, veranderde één band haar hele wereld. Samen met haar beste vriendin Chantal raakte ze volledig idolaat van Doe Maar. Hun kamers vulden zich met posters en muziek, hun dagen met plannen, dromen en eindeloze gesprekken over hun helden.

In haar dagboek lees je hoe hun fan-zijn uitgroeide tot iets groots: het aftellen naar het concert, het zoeken naar de fanclubdag, de kans op handtekeningen en het gevoel dat de band zó dichtbij kwam dat ze er zenuwachtig van werden.

Jaren later vindt Kelly haar dagboek terug. Ze leest, glimlacht, bloost soms, en voelt opnieuw hoe intens die tijd was.

Een eerlijke, grappige, rauwe en herkenbare terugblik op hoe het voelt om zestien te zijn en verliefd te worden op muziek die groter is dan jezelf.

**Voor iedereen die ooit fan was.
Voor iedereen die ooit droomde.
Voor iedereen die ooit jong was.**

